

opusdei.org

主业团的规章

關於主业团使命与组织的规章
(拉丁文本) , 详见《The
Canonical Path of Opus
Dei》, A. de Fuenmayor,
V. Gomez-Iglesias、J.
Illanes, Midwest
Theological Forum, 1994.

2016年7月23日

AGP, Sezione Giuridica, VIII/15660.

CODEX IURIS PARTICULARIS OPERIS DEI

TITULUS I

DE PRAELATURAEC NATURA

EIUSDEMQUE CHRISTIFIDELIBUS

CAPUT I

DE PRAELATURAEC NATURA ET FINE

1. § 1. Opus Dei est Praelatura personalis clericos et laicos simul complectens, ad peculiarem operam pastoralem perficiendam sub regimine proprii Praelati (cfr. n. 125).

§ 2. Praelaturaec presbyterium constituunt illi clerici qui ex eiusdem fidelibus laicis ad Ordines promoventur et eidem incardinantur; laicatus Praelaturaec

ab iis fidelibus efformatur qui, vocatione divina moti, vinculo iuridico incorporationis speciali ratione Praelatura devinciuntur.

§ 3. Praelatura, quae Sanctae Crucis et Operis Dei, breviato autem nomine Operis Dei nuncupatur, est ambitu internationalis, sedem suam centralem Romae habet atque regitur normis iuris universalis Praelatarum personalium necnon horum Statutorum, et iuxta Sanctae Sedis specialia praescripta vel indulta.

2. § 1. Praelatura sibi proponit suorum fidelium, iuxta normas iuris particularis, sanctificationem per exercitium in proprio cuiusque statu, professione ac vitae condicione virtutum christianarum, secundum

specificam ipsius spiritualitatem,
prorsus saecularem.

§ 2. Item Praelatura intendit totis
viribus adlaborare ut personae
omnium condicionum et statuum
civilis societatis, et in primis quae
intellectuales dicuntur, Christi
Domini praeceptis integro corde
adhaereant ipsaque, etiam ope
sanctificationis proprii
uniuscuiusque laboris
professionalis, in proxim
deducant, in medio mundo, ut
omnia ad Voluntatem Creatoris
ordinentur; atque viros ac
mulieres informare ad
apostolatum item in societate
civili exercendum.

3. § 1. Media quae, ad hos fines
supernaturales obtinendos,
christifideles Praelatura adhibent,
haec sunt:

1° impensa vita spiritualis orationis et sacrificii, iuxta spiritum Operis Dei: ipsorum enim vocatio est essentialiter contemplativa, fundatur in humili ac sincero sensu filiationis divinae et subridenti ascetismo constanter sustinetur;

2° profunda ac continua institutio ascetica et doctrinalis religiosa, ad personalia cuiusque adiuncta accommodata atque in ecclesiastico Magisterio solide innixa, necnon constans studium adquirendi et perficiendi necessariam formationem professionalem propriamque animi culturam;

3° imitatio vitae absconditae Domini Nostri Iesu Christi in Nazareth, etiam in sanctificatione proprii laboris professionalis

ordinarii, quem, exemplo et verbis, convertere satagunt in instrumentum apostolatus, unusquisque propriam attingens actionis sphaeram, prout sua cuiusque cultura et aptitudo expositulant, sciensque se esse debere tamquam fermentum in massa humanae societatis latens; item, seipsos sanctificant christifideles in perfecta adimpletione huius laboris, peracti quidem in constanti unione cum Deo; necnon per ipsum laborem alios sanctificant.

§ 2. Propterea omnes Praelaturaे christifideles:

1° se obligant ad exercitium laboris professionalis vel alterius aequipollentis non derelinquendum, quia per ipsum

sanctificationem et peculiarem apostolatum persequentur;

2º quam maxima fidelitate adimplere satagunt officia proprii status necnon actionem seu professionem socialem cuiusque propriam, summa semper cum reverentia pro legitimis societatis civilis legibus; itemque labores apostolicos perficiendos, a Praelato ipsis commissos.

4. § 1. Sub regimine Praelati, presbyterium suo ministerio sacerdotali universum Opus Dei vivificat atque informat.

§ 2. Sacerdotium ministeriale clericorum et commune sacerdotium laicorum intime coniunguntur atque se invicem requirunt et complent, ad exsequendum, in unitate

vocationis et regiminis, finem
quem Praelatura sibi proponit.

§ 3. In utraque pariter Operis Dei
Sectione, virorum scilicet ac
mulierum, eadem est unitas
vocationis, spiritus, finis et
regiminis, etsi unaquaeque Sectio
proprios habeat apostolatus.

5. Praelatura tamquam Patronos
habet Beatam Mariam semper
Virginem, quam uti Matrem
veneratur, et S. Ioseph, eiusdem
Beatae Mariae Virginis Sponsum.
Peculiari devotione christifideles
prosequuntur SS. Archangelos
Michaëlem, Gabrielem et
Raphaëlem, atque SS. Apostolos
Petrum, Paulum et Ioannem,
quibus universum Opus Dei
eiusdemque singula actionis
genera specialiter consecrantur.

CAPUT II

DE PRAELATURA CHRISTIFIDELIBUS

6. Cuncti christifideles qui Praelatura incorportantur, vinculo iuridico de quo in n. 27, hoc faciunt eadem divina vocatione moti: omnes eundem finem apostolicum prosequuntur, eundem spiritum eandemque praxim asceticam colunt, congruam recipiunt doctrinalem institutionem et curam sacerdotalem atque, ad finem Praelatura quod attinet, subsunt potestati Praelati eiusque Consiliorum, iuxta normas iuris universalis et horum Statutorum.

7. § 1. Pro habituali cuiusque disponibilitate ad incumbendum officiis formationis necnon aliquibus determinatis Operis Dei apostolatus inceptis, fideles

Praelatura, sive viri sive mulieres, vocantur Numerarii, Aggregati vel Supernumerarii, quin tamen diversas classes efforment. Haec disponibilitas pendet ex diversis uniuscuiusque permanentibus adiunctis personalibus, familiaribus, professionalibus aliisve id genus.

§ 2. Quin Praelatura fideles efficiantur, ipsi aggregari valent associati Cooperatores, de quibus in n. 16.

8. § 1. Vocantur Numerarii illi clerici et laici qui, speciali motione ac dono Dei coelibatum apostolicum servantes (cfr. Matth. XIX; 11), peculiaribus inceptis apostolatus Praelatura totis viribus maximaque adlaborandi personali disponibilitate incumbunt, et ordinarie

commorantur in sedibus
Centrorum Operis Dei, ut illa
apostolatus incepta curent
ceterorumque Praelaturaे
fidelium institutioni se dicent.

§ 2. Numerariae familiarem
insuper administrationem seu
domesticam curam habent
omnium Praelaturaе Centrorum,
in loco tamen penitus separato
commorantes.

9. Admitti possunt qua Numerarii
ii omnes fideles laici qui plena
gaudeant disponibilitate ad
incumbendum officiis formationis
atque laboribus apostolicis
peculiaribus Operis Dei, quique,
cum admissionem expostulant,
ordinario praediti sint titulo
academico civili aut professionali
aequipollenti, vel saltem post
admissionem illum obtinere

valeant. Praeterea, in Sectione mulierum, Numerariae Auxiliares, eadem disponibilitate ac ceterae Numerariae, vitam suam praecipue dedicant laboribus manualibus vel officiis domesticis, quae tamquam proprium laborem professionalem voluntarie suscipiunt, in sedibus Centrorum Operis.

10. § 1. Vocantur Aggregati illi fideles laici qui vitam suam plene Domino tradentes in coelibatu apostolico et iuxta spiritum Operis Dei, curam tamen impendere debent in suas concretas ac permanentes necessitates personales, familiares vel profesionales, quae eos ordinarie ducunt ad commorandum cum propria ipsorum familia. Haec omnia determinant simul eorum dedicationem aliquibus officiis

apostolatus vel formationis Operis
Dei perficiendis.

§ 2. Aggregati, nisi aliud pro eis
specialiter caveatur, omnia officia
seu obligationes suscipiunt ac
Numerarii, et ipsorum identicis
mediis asceticis ad assequendam
sanctitatem et apostolatum
exercendum uti debent.

11. § 1. Vocantur Supernumerarii ii
omnes fideles laici, coelibes et
etiam coniugati, qui, eadem
vocatione divina ac Numerarii et
Aggregati, peculiarem
apostolatum Operis Dei plene
participant, ea quidem
disponibilitate quoad incepta
apostolica, quae sit compatibilis
cum adimpletione suarum
obligationum familiarium,
professionalium ac socialium;
quiique non solum suam vitam

suamque professionem
convertunt, sicut et ceteri alii
Praelatura christifideles, in
medium sanctificationis et
apostolatus, verum etiam, non
aliter ac Aggregati, propriam
domum propriasque familiares
occupationes.

§ 2. Supernumerarii de eodem
spiritu vivunt, et pro viribus
easdem servant consuetudines ac
Numerarii et Aggregati.

12. Inter Aggregatos et
Supernumerarios recipi valent
etiam chronica aliqua infirmitate
laborantes.

13. Numerarii specialiter dicati
muneribus regiminis vel
formationis residere debent in
sede Centrorum quae ad hunc
finem destinantur.

14. § 1. Candidatus qui litteras scripserit ex postulando admissionem in Opus Dei qua Numerarius vel Aggregatus, cum ipsi ordinarie per competentem Directorem significetur suam petitionem dignam, quae examinetur, habitam fuisse, eo ipso inter Supernumerarios admissus manet, quoadusque eidem concedatur admissio quam exoravit.

§ 2. Si quis ante incorporationem ut Numerarius vel Aggregatus videtur ad hoc idoneitate carere, potest in Opere Dei retineri qua Supernumerarius, modo requisitas condiciones habeat.

15. Possunt Supernumerarii inter Numerarios vel Aggregatos recipi, modo tamen requisitis polleant qualitatibus.

16. § 1. Cooperatores, assiduis
precibus ad Deum effusis,
eleemosynis, et quatenus
possibile etiam proprio labore,
collaborationem praestant
operibus apostolicis et bona
spiritualia Operis Dei participant.

§ 2. Sunt etiam qui a domo
paterna diversimode longe absunt
vel veritatem catholicam non
profitentur, qui attamen
adiumentum Operi Dei proprio
labore aut eleemosynis praestant.
Hi iure meritoque Operis Dei
Cooperatores nuncupari quoque
possunt. Cuncti Praelaturaे
fideles, oratione, sacrificio,
conversatione, ita cum his
Cooperatoribus laborare debent
ut, Beatissima Virgine
intercedente, a misericordia divina
indeficiens lumen fidei pro ipsis
consequantur, eosque ad

christianos mores suaviter et efficaciter trahant.

CAPUT III

DE FIDELIUM ADMISSIONE ET INCORPORATIONE IN PRAELATURAM

17. Adscriptio tres gradus comprehendit: simplicis Admissionis, quam facit Vicarius Regionalis, audita sua Commissione; incorporationis temporaneae, quae Oblatio dicitur, post annum saltem ab Admissione; incorporationis definitivae seu Fidelitatis, post quinquennium saltem ab incorporatione temporanea transactum.

18. Admissionem postulare valet, habita quidem Directoris localis licentia, quilibet laicus catholicus

qui, praeter aetatem et alias qualitates requisitas, de quibus in n. 20, recta intentione moveatur ex vocatione divina ad enixe prosequendam suam sanctificationem, mediante proprio labore vel professione, quin ideo mutet suum statum canonicum, velitque totis viribus incumbere apostolatui exercendo, iuxta fines ac media Operis Dei propria, et ad eiusdem onera ferenda eiusdemque peculiares labores exercendos sit idoneus.

19. Candidatus expostulare tenetur suam admissionem mediantibus litteris ad competentem Praelaturaे Ordinarium inscribendis, in quibus manifestet suum desiderium ad Opus Dei pertinendi qua Numerarius, Aggregatus vel Supernumerarius.

20. § 1. Ut quis possit ad
Praelaturam admitti requiritur:

1° ut aetatem saltem decem et
septem annorum compleverit;

2° ut in sanctificationem
personalem incumbat, enixe
colendo virtutes christianas, iuxta
spiritum et proxim asceticam quae
Operis Dei sunt propria;

3° ut vitae spirituali prospiciat, per
frequentem receptionem
Sacramentorum SS. Eucharistiae
et Paenitentiae et per exercitium
orationis mentalis quotidianaee
aliarumque normarum pietatis
Operis Dei;

4° ut antea in apostolatu peculiari
Operis Dei, per dimidium saltem
annum, sub ductu auctoritatis
competentis sese exercuerit; nihil
obstat quominus candidatus iam

prius per aliquot tempus ut adspirans habeatur, quin tamen ad Praelaturam adhuc pertineat;

5° ut ceteris qualitatibus personalibus sit praeditus, quibus experimentum praebeat se recepisse vocationem ad Opus Dei.

§ 2. Ab Operे Dei arcentur qui alicuius Instituti religiosi vel Societatis vitae communis fuerit sodalis, novitus, postulans vel alumnus scholae apostolicae; et qui in aliquo Instituto saeculari qua probandus degerit vel admissionem expostulaverit.

§ 3. Praeterea, ne dioeceses priventur propriis vocationibus sacerdotalibus, ad Praelaturam non admittuntur alumni Seminariorum, sive laici sive

clericis, neque sacerdotes alicui dioecesi incardinati.

21. Candidati, ex quo admissionem expostulent eisque significetur suam petitionem dignam, quae examinetur, habitam esse ad normam n. 14 § 1, ius habent recipiendi congrua formationis media necnon curam ministerialem sacerdotum Praelature.

22. Edocendus est candidatus, antequam admittatur, spiritum Operis Dei exigere ut unusquisque vitam agat impensi laboris, utque, mediante exercitio propriae professionis vel actuositatis, sibi procuret media oeconomica: ea nempe quae sunt necessaria non solum ad suipsius et, si res id ferat, suaे familiae sustentationem, sed etiam ad

contribuendum generose et iuxta
propria personalia adiuncta
operibus apostolicis sustinendis.

23. Incorporatio, tum temporanea
tum definitiva, requirit praeter
liberam et expressam candidati
voluntatem, opportunam
concessionem Vicarii Regionalis
cum voto deliberativo sui Consilii;
si vero de incorporatione
definitiva agatur, necessaria est
insuper Praelati confirmatio.

24. § 1. Cuncti Praelatura fideles
necessarias assumere debent
assecuraciones seu cautiones,
quas civiles leges pro casibus
defectus vel impossibilitatis
laboris, infirmitatis, senectutis,
etc., praevident.

§ 2. Quoties, attentis adiunctis, id
requiratur, Praelatura officium
est subveniendi necessitatibus

materialibus Numerariorum et Aggregatorum.

§ 3. Fidelium, de quibus in paragrapho praecedenti, parentibus forte indigentibus, Praelatura, qua par est caritate et generositate providet, quin ex hoc iuridica quaelibet obligatio umquam oriri possit.

25. Incorporatio temporanea singulis annis ab unoquoque fideli singillatim renovatur. Ad hanc renovationem requiritur et sufficit licentia Vicarii Regionalis, qui, in casu dubii, suam Commissionem et Directorem localem cum eius Consilio audire potest. Si nullum dubium subsit circa Vicarii renovationi contrariam voluntatem, et nihil ex parte Directoris obsit, licentia iure praesumitur et incorporatio

temporanea renovari potest; iure item praesumitur renovationem tacite factam fuisse si fidelis prius non manifestaverit suam voluntatem renovationi contraria; ipsa vero renovatio subiicitur condicione resolutivae si Vicarius de ea certior factus, una cum Defensore et audita sua Commissione, contradicat.

26. Quando aliquis Supernumerarius devenerit Aggregatus aut Numerarius, potest totaliter vel partialiter dispensari circa tempus requisitum pro nova incorporatione temporanea vel definitiva, sed a speciali formatione nullatenus dispensatur.

27. § 1. Pro incorporatione temporanea vel definitiva alicuius

christifidelis, fiat a Praelatura et ab eo cuius intersit formalis declaratio coram duobus testibus circa mutua officia et iura.

§ 2. Praelatura, quae in casu ab eo repraesentatur, quem Vicarius respectivae circumscriptionis designaverit, a momento incorporationis eiusdem christifidelis eaque perdurante, se obligabit:

1° ad praebendam eidem christifideli assiduam institutionem doctrinalem religiosam, spiritualem, asceticam et apostolicam, necnon peculiarem curam pastoralem ex parte sacerdotum Praelatura;

2° ad adimplendas ceteras obligationes quae, erga eiusdem christifideles, in normis

Praelaturam regentibus
statuuntur.

§ 3. Christifidelis vero suum
firmum propositum manifestabit
se totis viribus dicandi ad
sanctitatem prosequendam atque
ad exercendum apostolatum iuxta
spiritum et proxim Operis Dei,
seque obligabit, a momento
incorporationis eaque perdurante:

1º ad manendum sub iurisdictione
Praelati aliarumque Praelaturaे
competentium auctoritatum, ut
fideliter sese impendat in iis
omnibus quae ad finem
peculiarem Praelaturaे attinent;

2º ad adimplenda omnia officia
quae secum fert condicio
Numerarii vel Aggregati vel
Supernumerarii Operis Dei atque
ad servandas normas Praelaturam
regentes necnon legitimas

praescriptiones Praelati
aliarumque competentium
auctoritatum Praelaturaे quoad
eius regimen, spiritum et
apostolatum.

§ 4. Quod attinet ad Praelaturaे
fideles, potest Ordinarius
Praelaturaе, iusta de causa, vota
privata itemque iusiurandum
promissorium dispensare,
dummodo dispensatio ne laedat
ius aliis quaesitum. Potest
quoque, quoad eosdem fideles,
adscriptionem alicui tertio Ordini
suspendere, ita tamen ut ipsa
reviviscat si, qualibet de causa,
vinculum cum Praelatura cesseret.

CAPUT IV

DE FIDELIUM DISCESSU ET DIMISSIONE A PRAELATURA

28. § 1. Antequam aliquis temporaliter Praelaturaे incorporetur, potest quovis momento libere ipsam deserere.

§ 2. Pariter auctoritas competens, ob iustas et rationabiles causas, valet eum non admittere, aut ei discedendi consilium dare. Hae causae praesertim sunt defectus spiritus proprii Operis Dei et aptitudinis ad apostolatum peculiarem fidelium Praelaturaे.

29. Perdurante incorporatione temporanea vel iam facta definitiva, ut quis possit Praelaturam voluntarie relinquere, indiget dispensatione, quam unus Praelatus concedere potest, auditio proprio Consilio et Commissione Regionali.

30. § 1. Fideles temporarie vel definitive Praelaturaे incorporati

nequeunt dimitti nisi ob graves causas, quae, si agatur de incorporatione definitiva, semper ex culpa eiusdem fidelis procedere debent.

§ 2. Infirma valetudo non est causa dimissionis, nisi certo constet eam, ante incorporationem temporaneam, fuisse dolose reticitam aut dissimulatam.

31. Dimissio, si opus sit, fiat maxima caritate: antea tamen suadendus est is cuius interest ut sponte discedat.

32. Dimissio a Praelato vel, in sua circumscriptione, a Vicario, semper cum voto deliberativo proprii Consilii, est decernenda, causis ei cuius interest manifestatis dataque eidem plena respondendi licentia, et post binas

monitiones incassum factas, salvo semper iure fidelium ad Praelatum vel ad Sanctam Sedem recurrendi. Si recursus interpositus fuerit intra decem dies, effectus iuridicus dimissionis suspenditur donec responsio a Praelato vel, in casu, a Sancta Sede prodierit.

33. Exitus legitimus ab Opere Dei secum fert cessationem vinculi, de quo in n. 27, necnon officiorum atque iurium, quae ex ipso profluunt.

34. Qui qualibet ratione Praelaturaे valedicat vel ab ea dimittatur, nihil ab ea exigere potest ob servitia eidem praestita, vel ob id quod, sive industria sive exercitio propriae professionis, sive quocumque alio titulo vel modo, eidem rependerit.

35. Clericus Praelaturaे
incardinatus, ad normam n. 36,
nequit ipsam deserere donec
Episcopum invenerit, qui eum in
propria dioecesi recipiat. Quod si
non invento Episcopo exierit,
nequit interim suos Ordines
exercere, donec Sancta Sedes
aliter providerit.

TITULUS II

DE PRAELATURAЕ PRESBYTERIO DEQUE

SOCIETATE SACERDOTALI SANCTAE CRUCIS

CAPUT I

DE COMPOSITIONE PRESBYTERII ET

SOCIETATIS SACERDOTALIS SANCTAE CRUCIS

36. § 1. Praelatura presbyterium ab illis clericis constituitur, qui, ad sacros Ordines a Praelato promoti ad normam nn. 44-51, Praelatura incardinantur eiusque servitio devoventur.

§ 2. Hi sacerdotes, ex ipso suae ordinationis facto, fiunt socii Numerarii vel, iuxta infra dicenda (n. 37 § 2), Coadiutores Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis, quae est Associatio clericalis Praelatura propria ac intrinseca, unde cum ea aliquid unum constituit et ab ea seiungi non potest.

§ 3. Praelatus Operis Dei est Praeses Generalis Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis.

37. § 1. Ut quis sacros Ordines recipere valeat in servitium Praelatura, requiritur ut sit eidem

definitive incorporatus qua Numerarius vel Aggregatus, atque ut periodum formationis compleverit, quam omnes laici Numerarii, necnon Aggregati illi qui ad sacerdotium destinantur perficere tenentur, ita ut nemini immediate in Praelatura qua sacerdos Numerarius vel respective Aggregatus Operis Dei incardinari liceat.

§ 2. Quo aptius a sociis Aggregatis Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis, de quibus in nn. 58 et sequentibus, iure distinguuntur, Aggregati laici Operis Dei, qui sacerdotium in servitium Praelatura suscipiunt, in Societate ipsa Coadiutores seu simpliciter sacerdotes Aggregati Operis Dei vocantur.

38. Hi sacerdotes operam suam
prae primis navabunt formationi
spirituali et ecclesiasticae atque
peculiari curae animarum
ceterorum fidelium utriusque
Sectionis Operis Dei.

39. Sacerdotes Operis Dei cum
aliis quoque fidelibus ministeria
Ordinis sacerdotalis propria
exercebunt, semper quidem
habitis licentiis ministerialibus ad
normam iuris.

40. Si, ratione officii ecclesiastici
vel personalis competentiae, hi
sacerdotes ad Consilium
presbyterale aliaque organa
dioecesana invitantur, pro posse
participare debent, praehabita
tamen licentia Praelati Operis Dei
vel eius Vicarii.

41. In cunctis dioecesibus in
quibus suum ministerium

exercent, hi sacerdotes apostolicae caritatis nexibus coniunguntur cum ceteris sacerdotibus presbyterii uniuscuiusque dioecesis.

42. Praeter clericos de quibus in nn. 36 et 37, ipsi Societati Sacerdotali Sanctae Crucis adscribi etiam valent, ad normam n. 58, tam socii Aggregati quam socii Supernumerarii, quin tamen inter Praelaturaे clericos adnumerentur, nam unusquisque pertinere perget ad suum presbyterium dioecesanum, sub iurisdictione unius respectivi Episcopi.

43. Societati Sacerdotali Sanctae Crucis adnumerari etiam possunt, ut associati Cooperatores, alii clerici alicui dioecesi incardinati, qui Societati adiumentum

praestant oratione, eleemosynis
et, si fieri possit, etiam proprio
cuiusque ministerio sacerdotali.

CAPUT II

DE PROMOTIONE AD SACROS ORDINES ET

DE PRESBYTERORUM MISSIONE CANONICA

44. Illi tantum Numerarii et
Aggregati Operis Dei ad sacros
Ordines promoteantur, quos
Praelatus vocatione ad
sacerdotium ministeriale
praeditos noverit et Operi Dei
eiusque ministeriis necessarios vel
congruentes iudicaverit. Qui
autem Ordines appetere exoptant,
desiderium suum Praelato
exponere possunt, sed eius
decisioni acquiescere debent.

45. Ut quis Numerarius vel Aggregatus ad Ordines promoveri valeat, praeter parentiam irregularitatum aliorumque impedimentorum, de quibus in iure universalis, requiritur — servato quoque praescripto n. 37 — ut sit speciali aptitudine ornatus ad munera sacerdotalia prout in Praelatura exercenda sunt, et sit saltem viginti quinque annos natus antequam presbyteratum recipiat.

46. Ad formationem quod attinet candidatorum ad sacerdotium, accurate serventur normae iuris universalis et proprii Praelatura.

47. Adscriptio inter candidatos per liturgicum admissionis ritum, ministeriorum collatio necnon promotio ad sacros Ordines Praelato reservantur, post

praeviam uniuscuiusque candidati declarationem propria manu exaratam et subscriptam, qua testificetur se sponte ac libere sacros Ordines suscepturum atque se ministerio ecclesiastico perpetuo mancipaturum esse, insimul petens ut ad Ordinem recipiendum admittatur.

48. Litteras dimissorias pro ordinatione dat Praelatus Operis Dei, qui potest promovendos ab interstitiis necnon a defectu aetatis his in Statutis requisitae dispensare, non tamen ultra annum.

49. Qui ad sacros Ordines vocantur, non modo requisita a canonibus praescripta habere debent, praesertim specialem in disciplinis ecclesiasticis cognitionem, verum etiam

emineant pietate, vitae integritate,
animatorum zelo, erga SS.

Eucharistiam fervido amore, ac
desiderio imitandi quod quotidie
tractare debent.

50. § 1. Cum sacros Ordines
recipiunt, clerici ad nutum Praelati
manent quoad primam et
ulteriores destinationes ad unam
vel aliam Operis Dei
circumscriptionem.

§ 2. Missio canonica sacerdotibus
confertur a Praelato, per se vel per
respectivos Vicarios
circumscriptionum, semper
quidem iuxta normas a Praelato
statutas, ipsis concedendo
opportunas licentias ministeriales,
Sacrum nempe litandi, Verbum
Dei praedicandi atque
confessiones excipiendi.

§ 3. Haec facultas audiendi confessiones, quae ab Ordinario Praelatura presbyteris quibuslibet conferri potest, extenditur ad omnes fideles Praelatura atque Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis socios secundum tenorem ipsius concessionis, necnon ad illos omnes qui in Centris Operis Dei diu noctuque degunt.

51. § 1. Sacerdotes presbyterii Praelatura munia et officia ecclesiastica quaelibet, etsi cum propria condicione et munere pastorali in Praelatura compatibilia, absque Praelati Operis Dei expressa venia admittere non valent.

§ 2. Non tamen ipsis prohibetur exercere actuositatem professionalem sacerdotali

characteri, ad normam iuris
Sanctaeque Sedis praescriptorum
atque instructionum, non
oppositam.

52. Sacerdotum Praelaturaे ius
est et officium, cum periculum
mortis immineat, infirmis
Numerariis Sacraenta ministrare,
quod etiam facere possunt
Aggregatis necnon omnibus in
Centris Operis Dei versantibus.
Agonia autem superveniente,
commendatio animae fiat,
adstantibus, quoad fieri possit,
omnibus fidelibus Centro
adscriptis, et orantibus ut Deus
infirmum soletur, ei festivus
occurrat eumque in Paradisum
perducat.

53. Iusta funebria tam pro
Numerariis quam pro Aggregatis
et Supernumerariis ex regula in

paroecia, ad normam iuris,
persolvantur. Celebrari autem
possunt per exceptionem in sede
alicuius Centri, saltem quando
ipsum habeat ecclesiam adnexam,
vel agatur de Centro maiore.

54. Post receptam sacram
Ordinationem, sacerdotes
periodice frequentabunt cursus
theoreticos et praticos de re
pastorali, collationes, conferentias
aliaque id genus, atque statuta
examina post presbyteratum et
pro licentiarum ministerialium
prorogatione subibunt, iuxta
normas a Praelato determinatas.

55. Praelato officium est
providendi, mediantibus
opportunis normis, honestae
sustentationi clericorum qui
sacros Ordines receperint in
servitium Praelature, necnon

congruae eorum assistentiae in casibus infirmae valetudinis, invaliditatis et senectutis.

56. Praelatus eiusque Vicarii fovere enitantur in omnibus Praelaturaे sacerdotibus fervidum spiritum communionis cum ceteris sacerdotibus Ecclesiarum localium, in quibus ipsi suum exercent ministerium.

CAPUT III

DE SOCIIS AGGREGATIS ET SUPERNUMERARIIS

SOCIETATIS SACERDOTALIS SANCTAE CRUCIS

57. Societas Sacerdotalis Sanctae Crucis, de qua in n. 36, constituitur in Associationem, quo melius suum sanctificationis sacerdotalis finem etiam inter

clericos ad Praelaturam non pertinentes prosequatur iuxta spiritum et proxim asceticam Operis Dei.

58. § 1. Socii Aggregati ac Supernumerarii Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis, qui quidem membra non efficiuntur cleri Praelatura, sed ad suum cuiusque presbyterium pertinent, sunt sacerdotes vel saltem diaconi alicui dioecesi incardinati, qui Domino in Societate Sacerdotali Sanctae Crucis iuxta spiritum Operis Dei, peculiari superaddita vocatione, sese dicare volunt, ad sanctitatem nempe in exercitio sui ministerii pro viribus prosequendam, quin tamen eorum dioecesana condicio plenaque proprio uniuscuiusque Ordinario subiectio quoquo modo ex hac dedicatione affiantur, sed

contra, iuxta infra dicenda,
diversis respectibus confirmantur.

§ 2. In Societate Sacerdotali
Sanctae Crucis non sunt
Superiores interni pro Aggregatis
et Supernumerariis, quapropter,
cum ipsi oboedire tantum
debeant proprio loci Ordinario, ad
normam iuris, nulla omnino
exsurgit quaestio de dupli
oboedientia: nulla enim viget
oboedientia interna, sed
solummodo normalis illa
disciplina in qualibet Societate
existens, quae provenit ex
obligatione colendi ac servandi
proprias ordinationes; quae
ordinationes, hoc in casu, ad
vitam spiritualem exclusive
referuntur.

59. § 1. Qui admitti volunt,
eminere debent in amore

dioeceseos, oboedientia ac
veneratione erga Episcopum,
pietate, recta in scientiis sacris
institutione, zelo animarum,
spiritu sacrificii, studio vocationes
promovendi, et desiderio
adimplendi cum maxima
perfectione officia ministerialia.

§ 2. Pro incorporatione in
Societatem Sacerdotalem Sanctae
Crucis nullus viget limes maximus
aetatis, et admitti quoque possunt
clericis chronicis aliqua infirmitate
laborantes.

60. § 1. Alumni Seminiorum
nondum diaconi non possunt in
Societatem recipi. Si vocationem
persentient antequam ordinentur,
ut Adspirantes haberi et admitti
valent.

§ 2. Iure etiam a Societate
arcentur qui alicuius Instituti

religiosi vel Societatis vitae
communis fuerit sodalis, novitius,
postulans vel alumnus scholae
apostolicae; et qui in aliquo
Instituto saeculari qua probandus
degerit vel admissionem
expostulaverit.

61. Ut quis qua Aggregatus
admittatur, divina vocatio
requiritur secum ferens totalem et
habitualem disponibilitatem ad
sanctitatem quaerendam iuxta
spiritum Operis Dei, qui exigit:

1º imprimis studium perfecte
adimplendi munus pastorale a
proprio Episcopo concreditum,
sciente unoquoque se soli
Ordinario loci rationem reddere
debere de huiusmodi muneris
adimpletione;

2º propositum dedicandi totum
tempus totumque laborem ad

apostolatum, spiritualiter
praesertim adiuvando confratres
sacerdotes dioecesanos.

62. Ut quis recipi possit qua
Supernumerarius, eadem vocatio
divina requiritur ac pro
Aggregatis, necnon plena
disponibilitas ad sanctitatem
quaerendam iuxta spiritum Operis
Dei, licet Supernumerarii, propter
suas condiciones personales,
familiares aliasque id genus,
habitualiter in activitatem
apostolicam incumbere non
valent totaliter et immediate.

63. Admissio petitur litteris ad
Praesidem Generalem inscriptis, in
quibus candidatus manifestet
suum desiderium sese
incorporandi Societati Sacerdotali
Sanctae Crucis qua socius
Aggregatus vel Supernumerarius.

64. Pro admissione ac incorporatione clericorum inter Aggregatos vel Supernumerarios Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis, eaedem normae et agendi ratio servari debent, quae pro admissione et incorporatione Aggregatorum et Supernumerariorum Operis Dei praescribuntur, etiam relate ad tempus peculiaris formationis spiritualis et ad media quae candidatis praebentur, ut eorum spiritualis vita alatur.

65. Qui admissionem qua Supernumerarii expostulaverint, possunt postea inter Aggregatos recipi, modo tamen requisitis polleant qualitatibus.

66. Si quis ante incorporationem ut Aggregatus videtur necessaria disponibilitate carere, potest

retineri qua Supernumerarius,
modo requisitas condiciones
habeat.

67. Quoad egressum et
dimissionem, eadem vigent ac
tenenda sunt, congrua congruis
referendo, quae pro egressu et
dimissione Aggregatorum ac
Supernumerariorum Operis Dei
statuuntur.

68. Praeter finem Operis Dei,
quem hi socii in propria
condicione suum faciunt, hunc ut
peculiarem propriumque
vindicant, scilicet: sanctitatem
sacerdotalem atque sensum
plenaे deditioнis ac subiectionis
Hierarchiae ecclesiasticae in clero
dioecesano impense promovere;
et inter sacerdotes cleri dioecesani
vitam communem fovere, prout
Ordinario loci expedire videatur.

69. Spiritus quo Aggregati et
Supernumerarii Societatis
Sacerdotalis Sanctae Crucis
informari in omnibus debent, his
praeprimis continetur:

1° nihil sine Episcopo agere, quod
quidem complecti debet omnem
ipsorum vitam sacerdotalem
atque animarum ministeria;

2° propriam condicionem
dioecesanam non derelinquere,
sed contra, ipsam maiore semper
Dei amore exercere;

3° maxima quidem semper et
ubique naturalitate inter
confratres sacerdotes se gerant, et
nullo modo secretos sese
exhibeant, cum nihil in ipsis
inveniri debeat quod ita celari
oporteat;

4º a confratribus sacerdotibus
nullo modo distingui velint, sed
totis viribus uniri cum ipsis
nitantur;

5º cum ceteris membris
presbyterii cuiusque proprii ita
fraterna caritate pleni sint, ut
quamlibet prorsus divisionum
umbram vitent, specialibus
apostolicae caritatis et fraternitatis
nexibus coniungantur, et inter
omnes omnino sacerdotes
maximam unionem studeant.

70. Aggregati et Supernumerarii
Societatis Sacerdotalis Sanctae
Crucis, praeter clericorum
obligationes in iure universalis
statutas aliasque quas pro
omnibus suis sacerdotibus singuli
Episcopi praescribere possint,
pietatis officia colunt praxis
asceticae Operis Dei propria;

cursus vero recessus spiritualis ipsi peragere debent cum ceteris suaे dioecesis sacerdotibus, loco et modo ab Ordinario proprio determinatis.

71. Sacerdotes Aggregati et Supernumerarii ad christianas virtutes tam theologales quam cardinales specialiter colendas dicantur, unusquisque in proprio labore et munere pastorali, a suo cuiusque Episcopo sibi concredito.

72. Spiritus Operis Dei fovet, in Aggregatis et Supernumerariis Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis, necessitatem ardenter obsecundandi atque ad effectum deducendi directionem spiritualem collectivam, quam Episcopus diocesanus suis sacerdotibus impertit litteris pastoralibus, allocutionibus,

provisionibus disciplinaribus
aliisque mediis. Hunc sane in
finem, et sine ulla umquam
interferentia cum indicationibus
dioecesanis vel cum temporibus
ad eas adimplendas praescriptis,
Societas Sacerdotalis Sanctae
Crucis Aggregatis et
Supernumerariis praebet
peculiaria media formationis,
quorum praecipua sunt sequentia:

1° periodicae collationes, in
quibus directio spiritualis
personalis recipitur, et studiorum
Circuli, quibus praesunt Zelatores
ad spiritum sociorum fovendum:
quae quidem omnia ita ordinari
debent, quoad durationis tempus,
absentiam e propria dioecesi
diebus festis, aliaque similia, ut
sacerdotes omnes eisdem
assistentes preeprimis muneribus

in dioecesi sibi commissis
commode satisfacere valeant;

2º alia omnia media, industriae,
instrumenta ascetica piaeque
praxes Operis Dei;

3º expositio atque opportuna,
prout in Domino videatur, intensio
et ampliatio culturae et
formationis scientificae, quatenus
ipsae sunt medium ad
ministerium exercendum.

73. § 1. Absolute accurateque
vitanda est in dioecesi, quoad
Aggregatos et Supernumerarios,
vel umbra specialis hierarchiae
Societatis propriae; quod enim
unice quaeritur, hoc esse debet:
perfectio vitae sacerdotalis ex
diligenti fidelitate vitae interiori,
ex tenaci constante studio
formationis, atque ex mente,
criterio et ardore apostolicis, quin

hi clerici ullo modo subsint
potestati regiminis Praelati Operis
Dei eiusque Vicariorum.

§ 2. Ad Aggregatos et
Supernumerarios Regionis
adiuvandos, Vicarius Regionalis
utitur ministerio Sacerdotis Rerum
Spiritualium Praefecti, quocum
collaborant in unaquaque dioecesi
Admonitor et Director spiritualis
cum propriis ipsorum substitutis.

74. Pro illis omnibus cum
Episcopo locive Ordinario
tractandis vel expediendis, quae
ad Aggregatos et
Supernumerarios in propria
uniuscuiusque dioecesi spectant,
Societas ex regula Admonitore
eiusve substituto utitur, nisi
Vicarius Regionalis, vel ipse
directo, vel per specialem suum

delegatum aliqua negotia agere
seu expedire maluerit.

75. § 1. Vicarius Regionalis
sacerdotes Admonitores,
Directores spirituales eorumque
substitutos ad quinquennium
designat.

§ 2. Haec munera quamlibet
potestatis regiminis formam seu
speciem vitare prorsus debent.

§ 3. Designationes factas
quantocius opportune Episcopo
dioecesano locive Ordinario
communicare Vicarius Regionalis
satagat.

76. Sacerdotes Aggregati et
Supernumerarii Societatis
Sacerdotalis Sanctae Crucis in
Coetibus componuntur ac
ordinantur, qui specialibus Centris
personalibus adscribuntur. Unum

idemque Centrum diversos
huiusmodi Coetus adscriptos,
etiam per varias dioeceses, prout
magis expedire videatur,
distributos, habere valet.

77. Societas nullam peculiarem
oeconomicam administrationem
habere debet. Ipsa ordinaria
fidelium Operis Dei
administratione, si qua egeat,
utitur.

78. In illis quae hic expresse
praescripta non sunt, congrua
congruis referendo et dummodo
condicioni sacerdotali conveniant,
ea omnia sacerdotibus Aggregatis
ac Supernumerariis applicantur,
quae pro Aggregatis et
Supernumerariis Operis Dei
ordinata sunt, eorumque bona
spiritualia et facultates ipsi
participant.

TITULUS III

DE VITA, INSTITUTIONE ET APOSTOLATU FIDELIUM PRAELATURAЕ

CAPUT I

DE VITA SPIRITALI

79. § 1. Spiritus et praxis ascetica propria Praelaturaе specificos characteres habent, plene determinatos, ad finem proprium prosequendum. Unde spiritus Operis Dei aspectus duplex, asceticus et apostolicus, ita sibi adaequate respondet, ac cum charactere saeculari Operis Dei intrinsece et harmonice fusus ac compenetratus est, ut solidam ac simplicem vitae —asceticae, apostolicae, socialis et professionalis— unitatem

necessario secum ferre ac
inducere semper debeat.

§ 2. Ut exigentiae asceticae et apostolicae sacerdotii communis et, pro clericis, sacerdotii ministerialis iuxta spiritum Operis Dei in praxim serio et continuo deducantur, utque ita Praelatura fideles efficax fermentum sanctitatis et apostolatus inter ceteros clericos et laicos saeculares esse possint, intensa vita orationis et sacrificii praeprimis ab omnibus requiritur, iuxta pietatis officia hoc in Codice statuta ceteraque ad traditionem Operis Dei pertinentia.

80. § 1. Fundamentum solidum, quo omnia in Opere Dei constant, radixque fecunda singula vivificans, est sensus humilis ac sincerus filiationis divinae in

Christo Iesu, ex quo dulciter creditur caritati paternae quam habet Deus in nobis; et Christus Dominus, Deus homo, ut frater primogenitus ineffabili sua bonitate sentitur a Praelatura fidelibus, qui Spiritus Sancti gratia Iesum imitari conantur, in memoriam praesertim revocantes mirum exemplum et fecunditatem operosae eius vitae in Nazareth.

§ 2. Hac ratione, in vita fidelium Praelatura, qui sicut ceteri clerici saeculares et laici, sibi aequales, in omnibus se gerunt, nascitur necessitas et veluti instinctus supernaturalis omnia purificandi, elevandi ad ordinem gratiae, sanctificandi et convertendi in occasionem personalis unionis cum Deo, cuius Voluntas adimpletur, et in instrumentum apostolatus.

81. § 1. Vitae spiritualis fidelium
Praelatura radix ac centrum
Sacrosanctum Missae est
Sacrificium, quo Passio et Mors
Christi Iesu incruente renovatur et
memoria recolitur infiniti eius
amoris salvifici erga universos
homines.

§ 2. Omnes proinde sacerdotes
Sacrosanctum Missae Sacrificium
quotidie celebrent eique cuncti
laici devotissime assistant,
Corporis Christi Dapem
sacramentaliter vel spiritualiter
saltem participantes. Praeterea
Christum in SS. Sacramento alio
diei tempore visitent.

82. Exemplum imitantes
Apostolorum, qui erant
perseverantes unanimiter in
oratione, atque communictatum
primaevorum christianorum,

Praelatura fideles, dum ordinariis
vitae ac laboris quotidiani
vicissitudinibus se dedicant,
continuam suae animae
contemplativae unionem et
conversationem cum Deo curare
debent. Ad hunc finem necessario
custodiendum ac fovendum:

1° singulis diebus, mane, post
oblationem suorum operum Deo
factam, orationi mentali spatio
semihorae vacabunt; vespere
autem aliam semihoram orationi
dedicabunt. Praeterea lectioni
Novi Testamenti et alterius libri
spiritualis per aliquot temporis
spatium vacent, et Preces
communes Operis Dei recitent;

2° singulis mensibus spirituali
recessui unam dicent diem;

3º singulis annis longiori per aliquot dies recessui spirituali vacent;

4º semper et ubique recolant Dei praesentiam; meminerint filiationis divinae; communiones spirituales iterent; item gratiarum actiones, actus expiationis, orationes iaculatorias; foveant impensius mortificationem, studium, laborem, ordinem, gaudium.

83. § 1. Ut insidia vincantur triplicis concupiscentiae, superbiae vitae speciatim, quae ex doctrina, ex condicione sociali et ex professionalibus laboribus ali posset, ascetismi christiani exigentiae a Praelatura fidelibus firmiter et impense colendae sunt. Hic ascetismus nititur fideli ac perpetuo sensu humilitatis

externae et intrinsecae, non tantum individualis sed etiam collectivae; candore connaturalis simplicitatis; familiari et nobili agendi ratione; expressione iugis serenae laetitiae, labore, sui abnegatione, sobrietate, actibus sacrificii atque statutis exercitiis mortificationis etiam corporalis singulis diebus et hebdomadis peragendis, iuxta uniuscuiusque aetatem et condicionem. Haec omnia curantur ut media non solum purificationis personalis, sed praeterea veri ac solidi progressus spiritualis, iuxta illud bene probatum et comprobatum verbum: «tantum proficies quantum tibi ipsi vim intuleris». Curantur etiam ut necessaria praeparatio ad omnem apostolatum in societate peragendum eiusque perfectum exercitium: «adimpleo ea quae

desunt passionum Christi in carne
mea pro corpore eius. quod est
Ecclesia» (Col.I, 24).

§ 2. Hic ascetismus et spiritus
paenitentiae alias quoque
exigentias in vita fidelium
Praelatura secum fert, praesertim
quotidianam conscientiae
discussionem, directionem
spiritualem et proxim
hebdomadariam confessionis
sacramentalis.

84. § 1. Ament Praelatura fideles
et diligentissime custodiant
castitatem, quae homines Christo
eiusque castissimae Matri reddit
gratissimos, pro certo habentes
operam apostolatus castitate
suffultam esse debere.

§ 2. Ad praesidium huius thesauri,
qui vasis fertur fictilibus,
summopere conferunt fuga

occasionum, modestia,
temperantia, corporis castigatio,
SS. Eucharistiae frequens receptio,
ad Virginem Matrem adsiduus ac
filialis recursus.

85. Tenero amore et devotione
Beatissimam Virginem Mariam,
Domini Iesu Christi Matrem et
nostram, Praelatura fideles
colant. Quotidie quindecim
mysteria marialis Rosarii
contemplentur, quinque saltem
mysteria vocaliter recitantes, vel,
iis in locis in quibus pia haec
praxis usualis non sit, aliam
aequipollentem marialem
precationem pro hac recitatione
substituentes. Ipsam Deiparam,
uti mos est, salutatione Angelus
Domini vel antiphona Regina coeli
filiali devotione honorare ne
omittant; et die sabbato
mortificationem aliquam faciant,

recitentque antiphonam Salve
Regina vel Regina coeli.

86. § 1 .Dominus hominem creavit «ut operaretur» (Genes.II, 15), ideoque haec laborandi lex pertinet ad generalem humanam condicionem. Attamen peculiaris character ac finis Praelaturaे eius fideles dicit non solum ad colendum, verum etiam ad profunde amandum ordinarium laborem: in ipso enim vident tum insignissimum valorem humanum, necessarium quidem ad tuendam humanae personae dignitatem et societatis progressionem, tum praecipue miram occasionem atque medium unionis personalis cum Christo, imitantes eius operosam vitam absconditam generosi servitii aliorum hominum et ita cooperantes operi amore

pleno Creationis et Redemptionis mundi.

§ 2. Peculiaris proinde character spiritus Operis Dei in eo consistit, quod unusquisque suum laborem professionalem sanctificare debet; in sui laboris professionalis perfecta adimpletione, sanctificari; et per suum laborem professionalem, alios sanctificare. Unde multae oriuntur concretae exigentiae in vita ascetica et apostolica eorum qui ad opera peculiaria Praelatura dicantur.

87. § 1. Praelatura Operis Dei tota devota est servitio Ecclesiae, pro qua fideles Praelatura — plena, perpetua ac definitiva Christi Domini servitio deditio sese mancipando— relinquere parati semper erunt honorem, bona, adhuc autem et animam suam;

numquam Ecclesiam sibi inservire
praesumant. Sit ergo firmus ac
exemplaris pius amor erga
Sanctam Matrem Ecclesiam
omniaque ad illam quoquo modo
pertinentia; sint sincerae dilectio,
veneratio, docilitas et adhaesio
Romano Pontifici omnibusque
Episcopis communionem cum
Apostolica Sede habentibus, quos
Spiritus Sanctus posuit Ecclesiam
Dei regere.

§ 2. Praeter orationes quae in
Sacrosancto Eucharistico Sacrificio
et in Operis Dei Precibus
quotidianis pro Summo Pontifice
et pro Ordinario uniuscuiusque
Ecclesiae localis effunduntur,
omnes fideles quotidie
intentiones eorundem Domino
specialiter commendare ne
omittant.

88. § 1. Praelatura fovet in suis fidelibus necessitatem speciali sollertia colendi oboedientiam illam illudque religiosum obsequium, quae christiani universi exhibere debent erga Romanum Pontificem et Episcopos communionem cum Sancta Sede habentes.

§ 2. Omnes fideles tenentur praeterea humiliter Praelato ceterisque Praelaturaे auctoritatibus in omnibus oboedire, quae ad finem peculiarem Operis Dei pertinent. Haec oboedientia sit penitus voluntaria, ob motivum divini amoris et ut imitentur Christum Dominum, qui cum esset omnium Dominus, semetipsum exinanivit formam servi accipiens, quique factus est «obediens usque ad

mortem, mortem autem crucis»
(Philip.II, 8).

§ 3. Ad professionalem autem actionem quod attinet, itemque ad doctrinas sociales, politicas, etc., unusquisque Praelaturaे fidelis, intra limites utique catholicae doctrinae fidei et morum, eadem plena gaudet libertate qua ceteri gaudent cives catholici. Auctoritates vero Praelaturaे a quibuslibet vel consiliis dandis his in materiis omnino abstinere debent. Proinde illa plena libertas tantum minui poterit a normis quas forsan dederint pro omnibus catholicis, in aliqua dioecesi aut ditione, Episcopus vel Episcoporum Conferentia; quapropter Praelatura labores profesionales, sociales, politicos, oeconomicos,

etc., nullius omnino sui fidelis
suos facit.

89. § 1. Omnes Praelaturaे fideles
diligant atque foveant
humilitatem non modo privatam,
sed etiam collectivam; ideo
numquam Operi Dei gloriam
quaerant, quinimmo hoc unum
animo alte defixum habeant:
gloriam Operis Dei summam esse
sine humana gloria vivere.

§ 2. Quo efficacius suum finem
assequatur Opus Dei, uti tale,
humiliter vivere vult: quare sese
abstinet ab actibus collectivis,
neque habet nomen vel
denominationem communem
quibus Praelaturaе fideles
appellantur; nec ipsi aliquibus
publicis manifestationibus cultus,
uti processionibus, intererunt
collective, quin ex hoc occultent

se ad Praelaturam pertinere, quia spiritus Operis Dei, dum fideles dicit ad humilitatem collectivam enixe quaerendam, quo impensiorem atque uberiorem efficaciam apostolicam attingant, omnino simul vitat secretum vel clandestinitatem. Quapropter universis in circumscriptionibus omnibus nota sunt nomina Vicariorum Praelati necnon eorum qui Consilia ipsorum efformant; et Episcopis potentibus nomina communicantur non solum sacerdotum Praelaturaे, qui in respectivis dioecesibus suum ministerium exercent, sed Directorum etiam Centrorum quae in dioecesi erecta habentur.

§ 3. Huius humilitatis collectivae causa, Opus Dei nequit edere folia et cuiusque generis publicationes nomine Operis.

90. In sua vita professionali, familiari et sociali, fideles Praelaturaे virtutes naturales, quae in humano consortio magni aestimantur et ad apostolatum peragendum iuvant, diligenter et fortiter colant: fraternitatem, optimismum, audaciam, in rebus bonis ac rectis sanctam intransigentiam, laetitiam, simplicitatem, nobilitatem ac sinceritatem, fidelitatem; sed eas semper et in omnibus supernaturales fideliter reddere carent.

91. Praelaturaे fideles, memores normarum caritatis et prudentiae, exercere tenentur correctionem fraternalm, ut, in casu, sese mutuo amoveant a moribus, qui spiritui Operis Dei repugnant.

92. Omnes maxima cura res etiam parvas cum spiritu supernaturali perficiant, eo quod vocationis ratio in diurno labore sanctificando consistit. Non semper res magnae occurrunt; parvae utique, in quibus Iesu Christi amor saepius demonstrari potest. Haec est una ex manifestationibus spiritus paenitentiae Operis Dei proprii, quae potius in parvis et ordinariis rebus est quaerenda et in labore quotidiano, constanti, ordinato.

93. In hoc suo ordinario labore adimplendo, maximo cum amore Dei et proximi, fidem vivam et operantem necnon filialem spem omnibus in adiunctis Praelaturaे fideles colant; quae virtutes omnia superare faciunt obstacula in Ecclesiae animarumque servitio forte obvenientia: «omnia possum

in eo qui me confortat» (Philip.IV, 13). Nihil ergo aut neminem formident: «Dominus illuminatio mea et salus mea, quem timebo?»(Ps.XXVI, 1).

94. § 1. Praelatae fideles plena vivant personali cordis a bonis temporalibus libertate, unusquisque iuxta suum statum et condicionem, animis ab omnibus, quibus utuntur, alienatis; sobrie semper in vita sua personali et sociali iuxta spiritum et praxim Operis Dei se gerentes; omnem sollicitudinem de rebus huius saeculi in Deum proiicientes; atque in hoc mundo tamquam peregrini, qui civitatem futuram inquirunt, commorantes.

§ 2. Suo ordinario labore professionali, peracto cum mente et animo patris familiae

numerosae ac pauperis, omnibus
Praelatura fidelibus officium est
providendi propriis necessitatibus
oeconomicis personalibus et
familiaribus atque, in quantum ab
ipsis fieri possit, iuvandi
sustentationem apostolatus
Praelatura, remedium afferentes
indigentiae spirituali ac materiali
plurimorum hominum. Gaudeant
simul quando effectus experiantur
carentiae mediorum, scientes
numquam in necessariis
providentiam Domini defecturam,
qui nos monuit ut primum
Regnum Dei et iustitiam eius
quaeramus, si volumus ut cetera
omnia nobis adiificantur.

§ 3. Praelatura tamen curat ne suis
fidelibus necessarium adiutorium
spirituale desit, atque Praelatus,
per se vel per suos Vicarios,
paterno affectu eos fovet, ab

unoquoque ea ratione exigendo, prout varia cuiusque adiuncta suadeant. Propterea, quod attinet ad Praelaturaे fideles atque personas, quae diu noctuque in Centris Operis Dei degunt, potest Praelaturaे Ordinarius, iusta de causa, dispensationem concedere ab obligatione servandi diem festum vel diem paenitentiae, aut commutationem eiusdem in alia pia opera.

95. Praeter festa Domini, Beatae Mariae Virginis et Sancti Ioseph, a Praelaturaे fidelibus speciali devotione celebrantur festa Exaltationis Sanctae Crucis; SS. Archangelorum Michaëlis, Gabrielis et Raphaëlis atque Apostolorum Petri, Pauli et Ioannis; aliorum Apostolorum et Evangelistarum; dies secunda octobris seu Angelorum

Custodum festivitas, et decima
quarta februarii. Hae postremae
dies, pro Opere Dei, dies actionis
gratiarum sunt.

CAPUT II

DE INSTITUTIONE DOCTRINALI RELIGIOSA

96. Sub aspectu doctrinali
religioso, institutio quae fidelibus
Praelaturaे impertitur ipsis
profundam cognitionem Fidei
catholicae et Magisterii
ecclesiastici, alimentum quidem
necessarium suae vitae spiritualis
et apostolicae, praestare
contendit, ut in quocumque
societatis ambitu personae adsint
intellectualiter praeparatae, quae,
cum simplicitate, in ordinariis
adiunctis quotidianae vitae atque
laboris, exemplo ac verbis
efficacem apostolatum

evangelizationis et catecheseos
exerceant.

97. In qualibet regionali
circumscriptione a Vicario
Regionali, de consensu sui Consilii
et Praelato confirmante, erigantur,
prout opus fuerit, Studiorum
Centra pro omnibus cuiusque
Regionis fidelibus, ut institutio
doctrinalis religiosa impensa et
assidua ad vitam spiritualem
sustinendam et ad finem
apostolicum Praelaturaे proprium
prosequendum cunctis congrue
praebatur.

98. Potest etiam Praelatus, audito
suo Consilio, Interregionalia
Centra Studiorum erigere, a
seipso dependentia, ut in his
instituantur Praelaturaе fideles ab
ipso Praelato selecti sive directe,
sive respectivis circumscriptionum

Vicariis id proponentibus. Haec Centra specialiter destinari possunt ad fideles, sacerdotes vel laicos, praeparandos, qui formationis officiis in diversis Regionibus incumbant.

99. § 1. Institutio doctrinalis religiosa, praesertim quod attinet ad disciplinas philosophicas ac theologicas, impertietur a professoribus Centrorum Studiorum Regionalium vel Interregionalium quae hunc in finem eriguntur, quaeque diversa habentur pro viris et pro mulieribus.

§ 2. Programmata cyclica ita componentur, ut institutio continue impertiri ac perfici valeat, quin unusquisque fidelis, in adimpletione officiorum

professionalium et familiarium,
detrimentum patiatur.

100. § 1. Praelatura fideles
tempus institutionis perficere
possunt extra Centra Studiorum
iuridice erecta, si, attentis
circumstantiis, audito proprio
Consilio, Vicarius Regionalis hoc
disposuerit.

§ 2. Tempore hoc perdurante,
formationem accipiunt a
professore vel professoribus a
Vicario Regionali delectis.

§ 3. Idem autem periculum
debent postea subire in aliquo
Centro iuridice erecto.

101. § 1. Omnes Numerarii,
necnon illi Aggregati quorum
personalia adiuncta id suadeant,
integra studia biennii philosophici

et quadriennii theologici peragant.

§ 2. Singuli anni biennii atque quadriennii dividuntur in duos cursus semestrales, quorum duratio, numerus nempe horarum quae lectionibus dedicantur, aequivalere debet illi cursuum semestralium apud Pontificias Romanas studiorum Universitates, quorumque programmata eadem amplitudine qua in iisdem studiorum Universitatibus explicitentur.

§ 3. Duodecim curriculis semestralibus persolvendis, de quibus in §§ praecedentibus, unusquisque alumnus tot annis incumbat, quot necessarii sint, iuxta adiuncta sua personalia atque sui laboris professionalis.

§ 4. Pro mulieribus Numerariis Auxiliaribus, Centra Studiorum cursus disponunt institutionis philosophicae ac theologicae ad earum personalia adiuncta accommodatos. Huiusmodi cursus non necessario amplecti debent integrum curriculum philosophicum-theologicum.

§ 5. Pro ceteris vero Praelaturaे fidelibus institutio doctrinalis complectitur etiam congruam formationem doctrinalem religiosam, quae eos idoneos reddat ad suum apostolatum exercendum.

102. § 1. Pro Numerariis qui ad sacerdotium destinantur sunt specialia Centra Studiorum a Praelato erecta, ubi tamen semper alii Numerarii qui sacerdotes non erunt commorari debent,

propriam ipsorum institutionem accipientes et vitam cum primis ducentes, quia una eademque pro omnibus spiritualis formatio requiritur.

§ 2. Attamen, post hoc satis longum tirocinium in Centris Studiorum peractum, durante uno tantum sacrae theologiae studiorum anno, candidati ad sacerdotium commorantur in Centro speciali ad ipsos solummodo destinato.

§ 3. Quoad Aggregatos qui pro sacerdotio recipiendo instituuntur, eadem normae applicari possunt, congrua tamen congruis referendo.

103. Philosophiae rationalis ac theologiae studia, et alumnorum in his disciplinis institutionem, professores omnino pertractent

ad Angelici Doctoris rationem,
doctrinam et principia, eaque
sancte teneant, iuxta normas a
Magisterio Conciliorum et Sanctae
Sedis traditas vel tradendas.

104. Quoad illos omnes, qui in
posterum ad sacerdotium
destinentur, studia de quibus in n.
101, ad normam iuris et Sanctae
Sedis instructionum peracta,
publica habenda sunt.

105. Omnes sacerdotes
Praelaturaे praediti sint oportet
laurea doctorali in aliqua
disciplina ecclesiastica.

106. § 1. Cuncti qui Praelaturaे
incorporari desiderant, ex quo
admissionem expostulant,
formationem doctrinalem
religiosam, quae prævia vocatur,
recipient necesse est antequam
eisdem incorporatio concedatur.

§ 2. Post incorporationem vero, perficere tenentur studia de quibus in n. 97. Hunc in finem frequentabunt cursus pro coetibus homogeneis dispositos, et assistent coadunationibus, conferentiis aliisque id genus.

107. Expletis respectivis studiis institutionis doctrinalis religiosae, quam recipiunt post incorporationem in Praelaturam, omnes suam institutionem modo permanenti et per totam vitam continuabunt iuxta rationem cyclicam repetitionis et adaequationis ad recens adquisitas cognitiones, quo profundius in dies suam formationem doctrinalem ipsi perficiant.

108. Pro Cooperatoribus catholicis, necnon pro aliis

Cooperatoribus qui Ecclesiae Catholicae doctrinam cognoscere desiderent, cursus, coadunationes aliaque similia promoveantur de re dogmatica ac morali deque ascetica christiana, ita ut ipsi formationem doctrinalem sibi adquirant vel perficiant.

109. Opus Dei nullam habet propriam sententiam vel scholam corporativam in quaestionibus theologicis vel philosophicis quas Ecclesia liberae fidelium opinioni relinquit: Praelatura fideles, intra limites statutos ab ecclesiastica Hierarchia, quae Depositum fidei custodit, eadem libertate gaudent ac ceteri fideles catholici.

CAPUT III

DE APOSTOLATU

110. Praelatura sollicite suis fidelibus tradit congruam formationem apostolicam ac necessariam assistentiam pastoralem ad impensum laborem evangelizationis et catecheseos exsequendum, ita ut in vita omnium atque singulorum constanter ad effectum deducatur officium et ius christianorum exercendi apostolatum.

111. Haec semper Praelatura christifideles in apostolatu meminerint:

1º zelus quo adurimur hoc unum quaerit, nempe ut omnes cum Petro ad Iesum per Mariam quasi manu ducamus;

2º pro multitudine constitutis sumus. Nulla igitur est anima quam diligere et adiuvare non velimus, omnia omnibus nos

facientes (cfr.I Cor.IX, 22). Vivere nequimus praetermittentes omnium hominum curas atque necessitates, quia nostra sollicitudo omnes animas amplectitur: vitam agentes absconditam cum Christo in Deo (cfr.Col.III, 3), esse debemus tamquam fermentum in massa humanae societatis latens et ipsi se immiscens donec fermentata sit tota (cfr.Matth.XIII, 33).

112. Praelatura fideles sibi proponant, semper et super omnia, ad effectum deducere suum finem personalem sanctificationis et apostolatus, fideliter adimplentes normas asceticas, formativas ac disciplinares Operis Dei, quibus adiuvantur in nisu perfecte exsequendi propria officia professionalia, familiaria et

socialia, constans ita testimonium christiani sensus vitae humanae praebentes, et nuntium Christi diffundentes apud omnes societatis ambitus, iis non exclusis ad quos ordinarius labor apostolicus sacerdotum ac religiosorum difficile pervenit.

113. Praelatura fideles, persuasum habentes suum peculiarem apostolatum procedere ex propria vita interiore atque ex amore erga humanum laborem, quae fundi ac compenetrari debent in unitate vitae, speciatim enitantur ut suum laborem sanctificant ipsumque quam maxima possint perfectione humana exsequantur, secundum divinam voluntatem ordinent atque ad animarum salutem dirigant, in primis vero suorum in professione collegarum. Ideo

eorum actuositas apostolica non habet modum se manifestandi uniformem vel exclusivum, quia radicatur in ipsa circumstantiarum varietate, quam humanus labor secum fert.

114. Praeter apostolatum testimonii atque exempli, per congruentem vitam personalem unionis cum Domino exhibiti, fideles Praelaturaे eniti debent ut aperto etiam sermone de Deo loquantur, veritatem cum caritate diffundentes constanti apostolatu doctrinali et catechetico, accommodato ad peculiaria adiuncta personarum cum quibus laborant et convivunt.

115. Apostolatus fidelium Praelaturaे ad cunctos homines dirigitur, sine distinctione stirpis, nationis vel condicionis socialis, ut

christiani invitentur, edoceantur
atque adiuventur ad
respondendum vocationi
universali ad sanctitatem in
exercitio suae professionis et in
officiorum proprii status
adimptione, utque illi etiam qui
Christum nondum agnoscunt
testimonium de Ipso exemplo et
verbis recipient, et ita disponantur
ad fidei gratiam recipiendam.

116. Sua divina vocatione,
Praelatura christifideles ad
ordinem supernaturalem evehere
satagunt sensum servitii erga
homines atque societatem, quo
labor quilibet professionalis
exercendus est. Continenter pree
oculis habebunt fecunditatem
apostolatus apud personas
condicionis intellectualis, quae, ob
doctrinam qua pollent, vel ob
munera quae exercent, vel ob

dignitatem qua insigniuntur,
magni sunt ponderis pro servitio
societati civili praestando: ideo
totis viribus Praelatura fideles
adlaborabunt ut etiam illae
personae Christi Domini doctrinae
et praeceptis adhaereant ipsaque
in praxim deducant.

117. Praelatura fideles qui ad
apostolatum efficaciorem
reddendum, exemplum
christianum in exercitio proprii
uniuscuiusque laboris
professionalis, necnon in proprio
ambitu familiari, culturali et
sociali, dare conabuntur, suum
personalem apostolatum exercent
praesertim inter pares, ope
praecipue amicitiae et mutuae
fiduciae. Omnes nos amici sumus
—»vos autem dixi amicos»
(Ioann.XV, 15)—, immo eiusdem
Patris filii ac proinde in Christo et

Christi una simul fratres: peculiare igitur Praelatura fidelium apostolatus medium est amicitia et assidua cum collaboratoribus consuetudo, quin tamen ad hoc speciales associationes actionis externae religiosae constituuntur.

118. Peculiaris etiam nota, qua labor apostolicus fidelium Praelatura insignitur, est amor libertatis personalis cunctorum hominum, cum accuratissimo obsequio erga libertatem conscientiarum et desiderio cum omnibus convivendi. Quo spiritu fideles ducuntur ad sinceram caritatem semper colendam erga eos qui Christum sequuntur, quia pro Ipsi laborant; necnon ad eos diligendos, recte quoque eorum mentes aestimantes, qui Christum nondum sectantur, exemplo ac

doctrina eos ad Dominum trahere satagentes.

119. Praelatura a suis fidelibus quaerit impensam et constantem actuositatem apostolicam personalem, in ipso labore et ambitu sociali uniuscuiusque propriis exercendam, liberam ac responsabilem, spontaneitate plene imbutam, quae fructus sit actionis gratiae quaeque sese accurate accommodet fidei et moribus christianis atque Ecclesiae Magisterio.

120. In hac continua actuositate apostolatus personalis, Praelatura fideles adhibent etiam, pro cuiusque peritia, media illa atque incepta quae in societate civili communia sunt, nempe circulos studiorum, coadunationes, frequentes

conventus, sessiones,
conferentias, cursus studiorum
aliaque similia, modo quidem
accommodato ad diversos
ambitus civiles in quibus ipsi
vitam agunt.

121. § 1. Praeter apostolatum
personalem, quem Praelatura in
suis fidelibus fovet cuique
profecto locus praecipuus
competit, Praelatura qua talis
specificam assistantiam
pastoralem praestat laboribus et
inceptis indolis civilis ac
professionalis, non confessionalis,
persequentibus fines educativos,
assistantiales, etc.

§ 2. Praelatura Ordinarius,
necessitate ductus adimplendi
suam specificam missionem utque
peculiaris Praelatura finis quam
melius in praxim deducatur,

maxima cura eos seliget qui cappellanorum atque religionis magistrorum munere fungentur, tum in inceptis ab Opere Dei quatali promotis, tum in iis quae a Praelatura fidelibus una cum aliis suscitantur et pro quibus adiutorium spirituale ab Opere Dei postulant. In nominandis vero his cappellani et religionis magistris, Praelatura Ordinarius suum Consilium audire numquam omittat, atque nominationes ita factas loci Ordinario opportune communicet.

122. Praelatura numquam sibi assumit aspectus technicos et oeconomicos inceptorum de quibus in n. 121, neque de iisdem respondet; hi enim pertinent ad eorum proprietarios et gestores, utentes bonis et opibus ex propria industria vel aliis mediis similiter

civilibus obtentis vel obtainendis.
Ordinarie Praelatura non est
proprietaria instrumentorum
materialium eorum inceptorum,
quorum spiritualem curam
acceptat.

123. Pars Praelature in inceptis
de quibus in numero praecedenti
consistit in eorum christiana
vivificatione, per opportuna media
orientationis atque formationis
doctrinalis ac spiritualis, necnon
per congruam assistentiam
pastoralem, accurate quidem
servata alumnorum, convictorum
ceterorumque omnium legitima
conscientiarum libertate. Ad hanc
curam de unoquoque incepto
apostolico exercendam, Centrum
Operis Dei erigetur, praevia
opportuna venia Ordinarii loci,
melius in scriptis data.

124. Cum aliquis Praelatura christifidelis, ad Ordinarii loci petitionem et servata Praelatura disciplina, adiutorium directe praestat in laboribus dioecesanis, idem incumbit illis laboribus explendis ad nutum et mentem eiusdem Ordinarii, ipsique tantum de peracto labore rationem reddit.

TITULUS IV

DE REGIMINE PRAELATURAЕ

CAPUT I

DE REGIMINE IN GENERI

125. § 1. Praelaturaе regimen committitur Praelato, qui suis Vicariis et Consiliis adiuvatur iuxta normas iuris universalis et huius Codicis.

§ 2. Potestas regiminis qua gaudet Praelatus est plena in foro tum externo tum interno in sacerdotes Praelaturaे incardinatos; in laicos vero Praelaturaे incorporatos haec potestas ea est tantum quae spectat finem peculiarem eiusdem Praelaturaе.

§ 3. Praelati potestas, sive in clericos sive in laicos, ad normam iuris universalis et huius Codicis exercetur.

§ 4. nomine Ordinarii Praelaturaе iure intelleguntur et sunt Praelatus necnon qui in eadem generali gaudent potestate exsecutiva ordinaria, nempe Vicarii pro regimine tum generali cum regionali Praelaturaе constituti.

126. Praelatura distribuitur in circumscriptiones regionales,

quarum unamquamque
moderatur Vicarius, qui
Consiliarius Regionalis appellatur,
cuique respectiva Consilia
assistunt.

127. Excepto Praelati officio, quod
est ad vitam, alia omnia munera
Praelatura sunt temporaria;
admittitur tamen iterata
eorundem nominatio.

128. Universa Praelatura eiusque
partes tantum a Praelato vel eius
delegatis, etiam in omnibus
negotiis iuridicis, legitime
repraesentantur; munere autem
Praelati vacante vel impedito, ab
eo qui regimen assumit ad
normam n. 149 §§ 1 et 4;
unaquaeque vero Operis Dei
circumscrip^tio regionalis, etiam a
proprio Vicario.

129. § 1. Praelatura eiusque circumscriptiones personalitate iuridica praeditae adquirunt, possident, administrant et alienant bona temporalia ad normam iuris, iuxta praescripta a Praelato statuta.

§ 2. Ex omnibus bonis, undecumque ipsa proveniant, quae Praelatura adscribi possunt, illa tantum ut vere ecclesiastica ad normam iuris habenda sunt, quae de facto ipsi Praelatura a Praelato adscripta iam fuerint.

§ 3. Praelatura vel circumscriptiones de quibus in § 1 respondent de obligationibus quas respective contraxerint, atque semper legitimas leges civiles regionis vel nationis de qua agatur fideliter observant, intra

terminos ab ipsis constitutos
operando.

CAPUT II

DE REGIMINE CENTRALI

130. § 1. Praelatus, qui interne
dicitur Pater cuiusque officium est
ad vitam, seligitur excluso
compromisso a Congressu
Generali electivo hunc in finem
convocato; electio vero Romani
Pontificis confirmatione indiget.

§ 2. Congressus Generalis
constituitur a Congressistis, qui
etiam vocantur membra
Congressus. Sunt Congressistae illi
sacerdotes vel viri laici, triginta
duos saltem annos nati et iam a
novem saltem annis Praelaturaee
definitive incorporati, qui inter
fideles ex diversis nationibus vel
regionibus, in quibus Opus Dei

suum laborem apostolicum exercet, nominantur ad vitam a Praelato, cum voto deliberativo sui Consilii, auditis etiam Commissione Regionali et Congressistis respectivae Regionis.

§ 3. Congressus, antequam ad Praelati electionem procedere iure valeat, requirere et recipere debet, ab omnibus atque singulis membris Consilii Centralis de quo in n. 146, propositiones circa nomen seu nomina illius illorumve quos ad supremum Praelatura munus digniores et aptiores censeant.

§ 4. Acceptatione ab electo rite habita, ipse confirmationem electionis a Romano Pontifice per se vel per alium petere debet.

131. Ut quis possit Praelatus eligi
requiritur:

1° ut sit sacerdos membrum
Congressus Generalis, iam a
decem saltem annis Praelaturaे
incorporatus, et a quinquennio
saltem in presbyteratus Ordine
constitutus, filius legitimi
matrimonii, bona existimatione
gaudens et natus saltem annos
quadraginta;

2° eluceat praeterea prudentia,
pietate, erga Ecclesiam eiusque
Magisterium exemplari amore et
oboedientia, erga Opus Dei
devotione, erga Praelaturaे
fideles caritate, erga proximos
zelo;

3° praeditus sit speciali cultura
etiam profana, immo laurea
doctorali in aliqua ecclesiastica

disciplina, aliisque qualitatibus ad agendum necessariis.

132. § 1. Praelatus, sicut christifidelibus suae curae commissis auctoritate praeest, unde etiam Praeses Generalis nuncupari potest, prae ceteris ipsum etiam excellere virtutibus et qualitatibus decet, iis praesertim quae propriae sunt Operis Dei, quaeque eiusdem spiritum consequuntur.

§ 2. In exercitio sui muneric pastoralis, Praelatus specialiter curare debet ut universum ius quo regitur Opus Dei ac omnes eiusdem legitimae consuetudines adamussim serventur, atque fideliter promovere exsecutionem dispositionum Sanctae Sedis Praelaturam respicientium.

§ 3. Sit ergo omnibus Praelaturaे fidelibus magister atque Pater, qui omnes in visceribus Christi vere diligit, omnes effusa caritate erudiat atque foveat, pro omnibus impendatur et superimpendatur libenter.

§ 4. Curet praesertim ut sacerdotibus ac laicis sibi commissis assidue et abundanter praebeantur media et auxilia spiritualia atque intellectualia, quae necessaria sunt ad eorum vitam spiritualem alendam ac fovendam eorumque peculiarem finem apostolicum exsequendum.

§ 5. Pastoralem suam sollicitudinem manifestet consiliis, suasionibus, immo et legibus, praceptis et instructionibus, atque si id requiratur, congruis sanctionibus; necnon

visitationibus sive per se sive per alios a se delegatos peragendis, in circumscriptionibus ac Centris, in ecclesiis Praelatura vel eidem commissis, et circa personas et res.

§ 6. Ut bono spirituali Praelati et eiusdem valetudini consulant, sint duo Custodes seu admonitores qui tamen, ratione huius muneris, Consilium Generale non ingrediuntur. Designantur ad periodum octo annorum ab eodem Praelato inter novem Praelatura fideles de quibus in n. 13, a Consilio Generali praesentatos. Convivunt in eadem cum Praelato familia.

133. § 1. Praeter Congressum Generalem electivum, octavo quoque anno celebrari debent Congressus Generales ordinarii a

Praelato convocati, ut de Praelatura statu iudicium proferant et futurae actioni regiminis oportunas normas suadere valeant. Congressui praeest Praelatus vel, eius delegatione, dignior Consilii Generalis.

§ 2. Congressus Generalis extra ordinem convocandus est, cum rerum adiuncta de iudicio Praelati cum voto deliberativo sui Consilii id postulent; et ad Vicarium auxiliarem seu Vicepraesidem designandum vel revocandum, ad normam nn. 134 § 2 et 137 § 2.

§ 3. Pro Sectione mulierum adsunt etiam Congressus Generales tum ordinarii cum extra ordinem convocati, non autem Congressus electivi. His Congressibus praeest Praelatus, cui assistunt Vicarius

auxiliaris, si adsit, atque Vicarii
Secretarius Generalis et Sacerdos
Secretarius Centralis.

Congressistae nominantur pari
ratione ac viri Congressistae.

§ 4. Audita Commissione
permanenti sui Consilii, de qua in
n. 138 § 2, Praelatus convocare
potest Praelatura fideles non
Congressistas, diversis in materiis
peritos, qui Congressui Generali
intersint qua collaboratores, cum
voce sed sine voto; quod etiam
valet pro mulieribus, in propria
Sectione.

134. § 1. Si Praelatus opportunam
seu convenientem in Domino
censeat Vicarii auxiliaris ad
normam n. 135 designationem,
libere, auditio suo Consilio, ipsum
nominare potest. Consilium
Generale plenum poterit etiam

Praelato sincere sugerere
opportunitatem Vicarii auxiliaris
designationis, qui ipsum in
regimine adiuvare ad octo annos
valeat. Praelatus, nisi graves
obsint rationes, Consilio facile
morem gerat.

§ 2. Si vero Praelatus illo Vicario
auxiliari egere videatur de quo in
n. 136, tunc Consilium plenum,
post rei maturam in Domino
considerationem, Congressum
convocare poterit, cui huius Vicarii
auxiliaris designatio ad normam n.
136 exclusive reservatur. Ut vero
Consilium iure Congressum, hunc
in finem, convocare possit,
formalis requiritur deliberatio in
qua duae tertiae partes Consilii
pleni praedictam nominationem
postulent et unus ex Custodibus.
Tunc Vicarius Secretarius Generalis
convocare tenetur Congressum

extra ordinem Generalem, cui ipse
Vicarius Secretarius Generalis
praesit.

§ 3. In Vicario auxiliari, excepta
aetate, eaedem requiruntur
qualitates ac in Praelato.

135. Vicarius auxiliaris, si detur
Praelato habili, hunc adiuvat,
ipsum supplet absentem vel
impeditum: alias autem facultates
non habet nisi quas, vel
habitualiter vel ad casum,
Praelatus delegaverit. De omnibus
peractis Praelato rationem
fideliter reddat.

136. § 1. Si Praelatus senio,
infirmitate aliave gravissima causa
ad gubernandum, etiam ordinario
Vicario auxiliari adiutus de quo in
n. 135, certo incapax ita evadere
videatur ut ipsius regiminis
continuatio in damnum

Praelatura practice converteretur,
tunc Vicarius auxiliaris eligi a
Congressu potest in quem omnia
Praelati iura et officia, excepto
tamen titulo, transferantur;
electus confirmationem electionis
a Sancta Sede per se vel per alium
petere debet.

§ 2. Iudicium de existentia et
gravitate causarum ad
designationem huius Vicarii
auxiliaris, ipsiusque si casus ferat
electio, vel, ex adverso, iudicium
de opportunitate Vicarii auxiliaris
ordinarii designationis, vel
mutationis, si hoc nempe sufficere
videretur, Congressui reservatur,
qui duabus ex tribus suffragiorum
partibus quod magis, omnibus
ponderatis, Praelaturaе bono
conveniat decidere debet.

137. § 1. Vicarius auxiliaris ordinarius ad nutum Praelati revocabilis est. Opportune Praelatus, sicut in nominatione, de qua in n. 134 § 1, ita etiam in revocatione suum Consilium Generale audire poterit.

§ 2. Vicarius auxiliaris vero qui in regimine Praelatum substituit usque ad novum ordinarium Congressum perdurat. Poterit tamen Congressus extra ordinem convocatus ipsum revocare: et tam ordinarius quam extraordinarius Congressus, speciatim si rationes suspensionis regiminis Praelati non necessario perpetuae aestimari valeant, Consilio Generali pleno facultatem delegare ut ex morali unanimitate Praelati regimen, revocato Vicario auxiliari, instaurare possit; quae Sanctae Sedi communicentur.

138. § 1. Ad Praelatum adiuvandum in dirigenda atque gubernanda Praelatura est Consilium Generale, constans e Vicario auxiliari, si adsit, Vicario Secretario Generali, Vicario pro Sectione mulierum, qui Sacerdos Secretarius Centralis nuncupatur, tribus saltem Vicesecretariis, uno saltem Delegato cuiusque Regionis, Studiorum Praefecto et Administratore Generali, qui constituunt Consilium plenum et vocantur Consultores.

§ 2. Praelatus, Vicarius auxiliaris, si adsit, Secretarius Generalis, Sacerdos Secretarius Centralis et, prout casus ferant, vel unus e Vicesecretariis vel Studiorum Praefectus aut Administrator Generalis, constituunt Commissionem permanentem Consilii. Huius Commissionis

aliqua membra laici esse valent, pro negotiis tractandis quae characterem Ordinis sacri non requirant; sed Vicarius auxiliaris, Secretarius Generalis et Secretarius Centralis, qui sunt etiam Vicarii Praelati, semper inter sacerdotes nominentur.

§ 3. Ad Consilium Generale admitti semper debent, ad normam tamen n. 139, Consultores illi, qui praesentes sunt. Invitari possunt, iudicio Praelati, et invitati assistere debent etiam illi qui ex munere absunt.

139. § 1. Ad negotia illa resolvenda, pro quibus ad normam iuris requiritur votum deliberativum Consilii Generalis, invitari semper debent illi saltem Consultores qui non sunt

absentes ex munere: et ad validam Consilii decisionem quinque saltem ipsius membra adesse necesse est. Si quinque Consultores invitari non possint, vel invitati adesse non valeant, Praelatus cum praesentibus aliquem vel aliquos designare ex Congressistis possunt, qui absentes pro illa vice substituant.

§ 2. Pro aliis vero quaestionibus Consilium competens est eiusdem Consilii Generalis Commissio permanens.

140. § 1. Munera Consilii Generalis hac ratione provideri debent: Praelatus statim ac sua electio a Romano Pontifice confirmata fuerit informationes, quibus in Domino egere censeat, accurate colligit indeque per ordinem singillatim nomina candidatorum

ad diversa munera Congressui proponit. Proposito a Prelato unoquoque nomine, Congressus, ad normam iuris universalis, suffragium secretum fert. Si propositum nomen a Congressu non probetur, aliud usque ad optatum suffragationis exitum proponere Praelatus debet.

§ 2. Octavo quoque anno, Praelato excepto, munera regiminis generalis omnia et singula Congressus revisioni, eadem servata ratione, subiicienda sunt. Possunt iidem ad idem aliudve munus generale absque limitatione eligi. Magni tamen interest ut ex regula aliqua nova membra ad Consilium Generale designentur.

141. Vacante, qualibet canonica ratione, Consultoris alicuius

munere, Praelatus ad Consultoris
munus Consilio Generali
candidatum proponit, quod suo
secreto suffragio, ipsum, eadem
ratione ac in Congressu Generali,
acceptare vel reiicere poterit. Hac
occasione Praelato liberum
relinquitur, audito Consilio,
munera aliqua Consultoribus
adnexa, si opportunum videatur,
inter Consultores mutare.

142. Secretarius Generalis,
Sacerdos Secretarius Centralis et
Administrator Generalis debent
esse membra Congressus. Ad
cetera munera Consilii Generalis
tantummodo habiles sunt
Praelatura fideles de quibus in n.
13. Prae aliis debent prudentia,
cultura et Operi Dei devotione
fulgere.

143. Licet munus ad octo annos perduret, possunt nihilominus Consultores ob iustas causas et quoties bonum maius Praelaturaे requirat, a Praelato, ceteris auditis, removeri. Liberum quoque sit omnibus muneri renuntiare, verum renuntiatio effectum nullum habeat donec a Praelato admittatur.

144. § 1. Inter Consultores primus est Secretarius Generalis. Est semper sacerdos, post Praelatum venit, si Vicarius auxiliaris non adsit, eumque absentem vel quocumque modo impeditum supplet. Praelatum praeterea specialiter adiuvat tum in iis quae ad regimen et incepta universae Praelaturaе, tum in iis quae ad res oeconomicas attinent, sed illis tantum facultatibus gaudet, quas

vel habitualiter vel ad casum
Praelatus delegaverit.

§ 2. Secretarius Generalis ad criteria, mentem et praxim Praelati, in quantum fieri possit, negotia gerat atque expediat: nihil proinde eorum, quae a Praelato gesta vel praescripta sunt, innovare valeat, sed semper Praelato et Consilio erit quam maxime fidelis.

§ 3. Eius insuper est labores inter membra Consilii distribuere, ab eisque fidelem muneris adimpletionem exigere.

145. § 1. Ut Praelato adiumentum specialiter praestet in moderanda Sectione mulierum Operis Dei (cfr. n. 4 § 3), est Vicarius, qui Sacerdos Secretarius Centralis nuncupatur.

§ 2. Post Secretarium Generalem venit et illis facultatibus gaudet, quas vel habitualiter vel ad casum Praelatus delegaverit. Debet esse quadraginta saltem annos natus.

146. § 1. Sectio mulierum regitur a Praelato cum Vicario auxiliari, si adsit, Vicario Secretario Generali, Vicario Secretario Centrali et Consilio Centrali, quod Assessoratus Centralis appellatur, et eundem locum habet in Sectione mulierum ac Consilium Generale in Sectione virorum.

§ 2. Assessoratus Centralis constat e Secretaria Centrali, Secretaria Assessoratus, tribus saltem Vicesecretariis, una saltem Delegata cuiusque Regionis, Studiorum Praefecta, Praefecta Auxiliarium et Procuratrice Centrali.

§ 3. Ad munera Assessoratus Centralis nominat Praelatus in Congressu mulierum, eadem ratione ac in Congressu virorum vocat ad munera Consilii Generalis. Secretaria Centralis et Procuratrix Centralis seligantur inter Congressistas; ad alia munera Assessoratus vocentur Numerariae de quibus in n. 13.

147. § 1. Pro quaestionibus oeconomicis, Praelato assistit Consilium ab ipso nominatum, quod vocatur Consultatio Technica cuique praeest Praelatus vel, eius delegatione, Administrator Generalis.

§ 2. Rei oeconomiae rationes, saltem semel in anno, ab Administratore Generali subsignatae, Praelato eiusque Consilio sunt exhibendae.

§ 3. Consilium simile habetur pro
quaestionibus oeconomicis
Sectionis mulierum.

148. § 1. Quin ratione muneris
Consilium Generale ingrediantur,
adsunt etiam Procurator seu
Agens precum, qui debet esse
semper sacerdos, quique
Praelaturam apud Sanctam
Sedem ex delegatione habituali
Praelati repraesentat; necnon
Sacerdos Rerum Spiritualium
Praefectus, qui directioni spirituali
communi omnium Praelaturaे
fidelium, sub ductu Praelati et
Consilii, praeponitur.

§ 2. In cura spirituali Aggregatis et
Supernumerariis Societatis
Sacerdotalis Sanctae Crucis
praestanda eius Praesidem
Generalem Praefectus adiuvat,

iuxta facultates habitualiter vel ad casum ipsi a Praeside delegatas.

§ 3. Procurator et Praefectus a Praelato, auditio Consilio, ad octo annos nominantur.

149. § 1. Vacante munere Praelati, regimen tenet Vicarius auxiliaris, si sit; aliter Secretarius Generalis vel, post eum, Vicarius Secretarius Centralis; iisque omnibus deficientibus, sacerdos Congressista maiore suffragiorum numero ab iis designatus, quibus ius est constituendi Commissionem permanentem Consilii Generalis.

§ 2. Qui regimen assumit, tenetur obligationibus et gaudet potestate Praelati, iis exclusis quae ex rei natura vel iure Praelatura excipiuntur. Congressum Generalem electivum

convocare tenetur intra mensem a muneris vacatione, ita ut intra tres menses ab eadem vacatione celebretur, aut, si maiore de causa intra statutum tempus coadunari nequeat, statim ac causa impediens cessaverit.

§ 3. Vacante munere Praelati, qui muneribus funguntur regiminis, tum generalis Praelatureae tum circumscriptionum, in exercitio suorum munerum pergunt, donec, post novum electum Praelatum, in ipsis confirmentur vel substituantur.

§ 4. Praelato impedito, iuxta normas in § 1 statutas procedendum est; si vero, in gravioribus rerum adjunctis, eaedem servari nequeant, coadunentur membra Consilii Generalis quae id facere valeant,

sub moderatione dignioris, et sacerdotem quoad fieri possit membrum Congressus designent, qui regimen Praelatura ad interim assumat.

CAPUT III

DE REGIMINE REGIONALI ET LOCALI

150. Praelati de consensu sui Consilii est circumscriptiones regionales, quae vocantur Regiones vel Quasi-Regiones, erigere, mutare, aliter definire, et etiam supprimere.

151. § 1. Regimini uniuscuiusque Regionis praeponitur Vicarius, qui Consiliarius Regionalis nuncupatur, quemque nominat Praelatus cum voto deliberativo sui Consilii; Consiliario assistit Consilium, quod vocatur

Commissio Regionalis, constans membris usque ad duodecim, designatis inter Praelaturaे fideles de quibus in n. 13 pariterque nominatis a Praelato auditio suo Consilio, cuius consensus requiritur in casibus de quibus in nn. 157 § 1 et 159.

§ 2. Inter membra Commissionis peculiarem locum obtinet Defensor, cuius munus est adimpletionem normarum huius Codicis fovere.

152. § 1. Quando non sint omnia elementa necessaria ad novas Regiones constituendas, possunt etiam Quasi-Regiones a Praelato, cum voto deliberativo sui Consilii, erigi. Eas moderantur Vicarii, qui Vicariis Regionalibus iure aequiparantur.

§ 2. Potest etiam Praelatus, auditio suo Consilio, Delegationes erigere directe a se dependentes, Vicario delegato conferens facultates quas, iuxta casus, intra limites tamen facultatum Consiliariorum Regionalium, committendas censuerit.

153. Ad meliorem curam exercendam laboris apostolici in aliqua circumscriptione, Praelatus, auditio suo Consilio eisque quorum intersit, erigere potest Delegationes a Commissione eiusdem circumscriptionis dependentes, quarum unicuique praeponatur Vicarius delegatus, cum proprio Consilio, opportunis facultatibus praeditus.

154. Ipso facto erectionis, Regiones, Quasi-Regiones et Delegationes a Praelato

dependentes iuridicam adquirunt personalitatem. Delegationes in circumscriptione regionali constitutae donari possunt personalitate iuridica in erectionis decreto.

155. Circumscriptiones personalitate iuridica gaudentes, de quibus in n. 154, quoad negotia iuridica et, in genere, quoad quaestiones omnes, repraesentantur, praeterquam a Praelato eiusque delegatis, tantummodo a respectivis Vicariis, qui agere possunt per se vel per alios opportuno mandato praeditos.

156. § 1. Munera regionalia conferuntur a Praelato, auditio Consilio, exceptis tamen Consiliario, Sacerdote Secretario Regionis et Administratore

Regionali, qui nominari debent ad normam nn. 151, 157 § 1 et 159, et durant ad quinquennium, nisi pro omnibus vel pro aliquibus Commissionis membris tempus in munere ad octo annos prorogetur. Pro Delegatis autem Regionalibus valet praescriptum n. 140 §§ 1 et 2.

§ 2. Ad munera Commissionis in Quasi-Regionibus et Delegationibus vocat Praelatus, auditio suo Consilio.

157. § 1. In singulis Regionibus, nomine et vice Praelati semperque ad ipsius mentem, respectivus Vicarius Consiliarius Regionalis cum alio sacerdote, qui Sacerdos Secretarius Regionalis vocatur, nominato a Praelato cum voto deliberativo sui Consilii et auditio Assessoratu Centrali,

Sectionem mulierum moderantur, una cum Consilio regionali mulierum, quod Assessoratus Regionalis appellatur et eundem locum habet in Sectione mulierum ac Commissio Regionalis in virorum Sectione.

§ 2. Assessoratus Regionalis constare potest membris usque ad duodecim, selectis inter Numerarias de quibus in n. 13; nominatur a Praelato, auditio Assessoratu Centrali, cuius consensus requiritur pro muniberibus Secretariae Regionalis et Procuratricis Regionalis.

§ 3. Ad munera Assessoratus in Quasi-Regionibus et Delegationibus vocat Praelatus, auditio Assessoratu Centrali.

158. Si quando in aliqua Regione impedimentum obstiterit, quod

impossibilem reddat cum Praelato eiusque Consilio communicationem et, perdurante hac impossibilitate, defuerit aliquod Commissionis membrum, ad eius munus ipsa Commissio alium Numerarium per maiorem suffragiorum partem eliget. Cum autem plus quam tria Commissionis membra defuerint vel cum ipsa Commissio, expleto tempore sui mandati, renovanda sit, Numerarii ad munera vocabuntur maioritate item suffragiorum a speciali coadunatione constituta ex omnibus Regionis Congressistis non impeditis omnibusque membris Commissionis, cui coadunationi praeerit Congressista ordine praecedentiae senior. Quodsi, quavis de causa, tres saltem Congressistae coadunationi

adesse non potuerint, vocandi erunt etiam tres Numerarii ex iis de quibus in n. 13, ordine praecedentiae seniores Regionis, non impediti: absentibus Congressistis, praerit ordine item praecedentiae senior inter praesentes. Paritatem suffragiorum dirimet praeses coadunationis.

159. § 1. In unaquaque Regione, pro rebus oeconomicis, Vicario Regionali assistit Consilium oeconomicum, seu Consultatio Technica, cuius membra ab eodem Vicario designantur, cuique preeest Administrator Regionalis, a Praelato nominatus cum voto deliberativo proprii Consilii.

§ 2. Consultatio similis habetur pro quaestionibus oeconomicis Sectionis mulierum.

160. In unaquaque circumscriptione, quin ratione muneris ad Commissionem pertineat, est Sacerdos Rerum Spiritualium Praefectus Regionalis, ad vitam spiritualem omnium Praelaturaे fidelium sub ductu Consiliarii fovendam. Consiliario insuper adiumentum praestat in cura spirituali Aggregatis et Supernumerariis Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis danda, iuxta facultates habitualiter vel ad casum ipsi a Consiliario delegatas. A Praelato, auditis Consiliario et Defensore Regionis, ad quinquennium nominatur.

161. § 1. In singulis
circumscriptionibus Centra
erigantur, ad normam n. 177.

§ 2. Regimen locale constituitur a
Directore cum proprio Consilio.
Munera sunt ad triennium, et
conferuntur a Consiliario, audito
suo Consilio.

§ 3. Conceptus Centri, hoc in
Codice, potius personalis est
quam territorialis, et potius
regionalis quam localis.

§ 4. Ut apta habeatur Praelatura
fidelium cura, ad idem Centrum
adscribi possunt fideles, vel etiam
fidelium Coetus, qui sive in eadem
civitate sive in diversis civitatibus
vel dioecesibus commorentur.

§ 5. Sunt proinde in Praelatura
Centra autonoma et Centra ab

aliis dependentia, quia adhuc canonice non sunt erecta.

CAPUT IV

DE ADUNATIONIBUS REGIONALIBUS

162. Ad impensiorem formationem fidelium Praelaturaet et ad meliorem evolutionem actionis apostolicae, decimo quoque anno, in singulis Regionibus, Adunationes de more celebrentur, in quibus transactae periodi experientiae habitae perpendantur.

163. Praeter Adunationes ordinarias, possunt etiam extraordinariae celebrari, in una vel in pluribus circumscriptionibus, quoties Praelatus, auditis Consilio Generali

et Commissione Regionali, id expedire duxerit.

164. Adunationem, de mandato Praelati, convocat Vicarius circumscriptionis designans locum et tempus sessionis, tribus saltem mensibus ante eiusdem celebrationem.

165. Adunationibus praesunt Praelatus vel eius delegatus, cui assistunt Vicarius et Delegatus circumscriptionis. A secretis est iunior laicus praesens.

166. § 1. Adunationi cuiusque circumscriptionis interesse debent:

1º omnes qui in Commissione aliquo munere funguntur, vel functi sunt;

2º omnes Congressistae
circumscriptioni adscripti;

3º omnes eiusdem Regionis
sacerdotes aliquique fideles
Praelatura, qui cuncti inter eos
de quibus in n. 13 adnumerentur;

4º Directores Centrorum
Studiorum;

5º item, a Praelato designati,
Directores locales.

§ 2. Vocari etiam possunt ad
Adunationem alii Praelatura
fideles, diversis in materiis periti,
ut eidem intersint qua
collaboratores.

167. § 1. Fovenda est quam
maxima omnium Praelatura
fidelium participatio in
Adunationibus, requirendo eorum
communicationes, notulas de

experienciis habitis aliaque id genus.

§ 2. Eadem de causa, si adiuncta id suadeant, haberi queunt plures coetus diversis in sedibus, quo maior harum Adunationum efficacitas obtineatur.

§ 3. Notae vel schedae de experienciis habitis postulari quoque possunt ab Operis Dei Cooperatoribus, etiam non catholicis, qui suggestiones praebeant pro studio thematum laboris.

168. Omnes ad Adunationem convocati, mense saltem ante eiusdem celebrationem, mittant ad secretarium notas, schedas, animadversiones, etc., quas proponere conveniens eis videatur; ex ipsis autem atque ex omnibus propositionibus

Adunationi transmissis (n. 167), commissio, a praeside nominata, elenchum quaestionum iis qui intersint submittendarum conficiat.

169. Conclusiones Adunationis vim praeceptivam non habent quousque adprobationem receperint Praelati, auditio suo Consilio, nisi ex rei natura votum deliberativum ipsius Consilii requiratur. Ipse Praelatus oportunas etiam feret instructiones per organa directionis ordinaria.

170. Adunationes Sectionis mulierum celebrentur, congrua congruis referendo, iuxta normas in n. 162 et sequentibus traditas.

CAPUT V

DE RELATIONIBUS CUM EPISCOPIS DIOECESANIS

171. Praelatura Operis Dei immediate et directe subiicitur Sanctae Sedi, quae eius spiritum et finem probavit et eius quoque regimen ac disciplinam tuetur et promovet in bonum Ecclesiae universae.

172. § 1. Cuncti Praelaturaे christifideles tenentur humiliter Romano Pontifici in omnibus oboedire: haec oboediendi obligatio fideles omnes forti ac dulci vinculo obstringit.

§ 2. Ordinariis quoque locorum subiiciuntur ad normam iuris universalis, eadem ratione ac ceteri catholici in propria dioecesi, iuxta praescripta huius Codicis.

173. § 1. Praelati est sollicite exsecutioni mandare omnia decreta, rescripta aliasque dispositiones Sanctae Sedis quae Praelaturam respiciant, itemque eidem Sanctae Sedi oportunas relationes praebere, ad normam iuris, de statu Praelaturaे deque eiusdem apostolica activitate.

§ 2. Ipse Praelatus curabit, etiam quia spiritus Operis Dei maximo amore filialeм unionem cum Romano Pontifice, Christi Vicario, colit, ut eiusdem Magisterii documenta et acta universam Ecclesiam respicientia ab omnibus Praelaturaе fidelibus accurate cognoscantur, utque eorum doctrinam ipsi diffundant.

174. § 1. Universus labor apostolicus quem Praelatura, iuxta propriam naturam propriumque

finem, exsequitur, ad bonum singularum Ecclesiarum localium confert, atque Praelatura debitas cum Auctoritate ecclesiastica territoriali relationes semper colit.

§ 2. Curet praeterea Praelatus ut, singulis in circumscriptionibus, Vicarius competens, per se vel per alios eiusdem Vicarii nomine, habituales relationes servet cum Episcopis in quorum dioecesibus Praelatura christifideles resideant, et praesertim ut frequenter colloquatur cum illis Episcopis locorum in quibus Opus Dei Centra erecta habet, necnon cum iis qui muneribus directivis funguntur in respectiva Conferentia Episcopali, ad illas indicationes ab iisdem Episcopis suscipiendas, quas Praelatura fideles filiorum animo in praxim deducant (cfr. n. 176).

175. Praeter orationes quas pro Romano Pontifice et Episcopo diocesano eorumque intentionibus quotidie Praelatura fideles recitare tenentur, maximam eis reverentiam et amorem demonstrabunt, quae etiam impense apud omnes fovere contendant.

176. Singulis in circumscriptionibus, auctoritates Praelatura curent ut eiusdem fideles bene cognoscant normas directivas pastorales a competenti ecclesiastica Auctoritate territoriali, nempe a Conferentia Episcopali, ab Episcopo dioecesano, etc., statutas, ut unusquisque, iuxta propria adiuncta personalia, familiaria et professionalia, eas ad effectum deducere et in ipsis cooperari valeat.

177. § 1. Ut labor apostolicus Praelatura in aliqua dioecesi incipiat, mediante canonica erectione primi Centri, ex quo exerceri possit apostolatus collectivus, debet prius informari loci Ordinarius, cuius venia requiritur, melius scripto data.

§ 2. Quoties laboris progressus aliorum Centrorum erectionem in dioecesi suadeat, procedendum semper est ad normam paragraphi praecedentis.

§ 3. Simplex mutatio domicilii alicuius Centri Praelatura, intra terminos eiusdem civitatis, si Centrum non habeat adnexam ecclesiam, communicari debet in scriptis loci Ordinario, etsi novam veniam non requirat.

178. § 1. Erectio Centri secum fert potestatem erigendi aliud

Centrum pro mulieribus fidelibus
Praelaturaे Administrationi prioris
Centri addictis, ita ut de iure et de
facto duo sint Centra in
unoquoque Operis Dei domicilio
(cfr. n. 8 § 2).

§ 2. Secum fert pariter facultatem
oratorium pro usu fidelium
Praelaturaे aliorumque in
unoquoque Centro ad normam
iuris habendi, ibique SS.mum
Sacramentum asservandi atque
functiones pro labore apostolico
opportunas peragendi. In oratoriis
sollemnis Sanctissimi Sacramenti
expositio nocte primam feriam
sextam uniuscuiusque mensis
praecedenti fieri saltem debet.

§ 3. Concedere potest Ordinarius
Praelaturaे ut sacerdotes, iusta de
causa, bis in die, immo,
necessitate pastorali id

postulante, etiam ter in diebus dominicis et festis de praecepto Sanctam Missam celebrent, ita ut non solum fidelium Praelaturaे necessitatibus, sed etiam aliorum dioecesis fidelium, dum possibile sit, satis faciant.

179. Episcopus dioecesanus ius habet visitandi singula Centra Praelaturaе canonice erecta (cfr. n. 177) in iis quae ad ecclesiam, sacrarium et sedem ad sacramentum Paenitentiae pertinent.

180. Ad erigendas ecclesias Praelaturaе vel, si res ferat, ad eidem committendas ecclesias in dioecesi iam existentes, fiat singulis in casibus opportuna conventio, ad normam iuris, inter Episcopum dioecesanum et Praelatum vel competentem

Vicarium Regionalem. Iis in ecclesiis, una cum normis in unaquaque conventione statutis, servabuntur dispositiones generales dioecesis ecclesias saeculares respicientes.

TITULUS V

DE STABILITATE ET VI HUIUS CODICIS

181. § 1. Hic Codex fundamentum est Praelaturaे Operis Dei. Ideo sanctae eius normae habeantur, inviolabiles, perpetuae, unique Sanctae Sedi reservatae tam quoad mutationem quam quoad novorum praceptorum inductionem.

§ 2. Tantummodo mutationem alicuius Codicis praescripti, seu in eius corpus aliquam innovationem, aut denique

temporariam vel perpetuam
alicuius normae suspensionem vel
expunctionem a Sancta Sede
poscere valet Congressus
Generalis Praelatura, dummodo
hic certitudinem habeat de
necessitate huius mutationis,
innovationis, suspensionis vel
expunctionis.

§ 3. Ut haec certitudo iuridice
exsistat, si agatur de textus
expunctione, innovatione vel
indefinita suspensione, requiritur
diuturnum experimentum,
duorum ordinariorum
Congressuum Generalium
auctoritate confirmatum, quod
tertio ordinario Congressui
Generali subiiciatur et duabus
saltem ex tribus suffragiorum
partibus comprobetur.

§ 4. Si agatur vero de temporaria
alicuius Codicis praescripti
suspensione, Praelatus, cum voto
deliberativo unius tantummodo
Congressus Generalis, a Sancta
Sede eam exposcere valet:
requiritur tamen ut plane Sanctae
Sedi manifestetur tempus ad
quod postulata suspensio est
protrahenda.

182. § 1. Auctoritates Praelaturaे
omnibus modis Codicis
applicationem fovere, ipsamque
prudenter et efficaciter exigere
tenantur, scientes illum medium
esse certum sanctificationis
fidelibus Praelaturaе: quapropter
adversus ipsum Codicem nec
consuetudo aliqua, nec
desuetudo, praevalere umquam
poterunt.

§ 2. Facultas dispensandi ab adimpletione disciplinari Codicis, in his quae dispensari valent et non manent Sanctae Sedi reservata, competit tantummodo Praelato cum voto consultivo sui Consilii, si de rebus magni momenti agatur, vel dispensatio universae Praelatura sit concedenda: secus, sufficit decretum Vicarii Regionalis, de consensu proprii Consilii.

183. § 1. Praescripta Codicis quae leges divinas vel ecclesiasticas referunt, propriam quam ex se habent obligationem retinent.

§ 2. Codicis praescripta, quae regimen spectant; item, quae definiunt regiminis necessarias functiones aut munera quibus exercentur, quoad nempe ipsorum cardinales normas; pariterque

praescripta quae naturam et finem Praelaturaे statuunt et consecrant, in conscientia, pro gravitate materiae, obligant.

§ 3. Praescripta denique mere disciplinaria vel ascetica, quae sub praecedentibus paragraphis huius numeri non cadunt, per se sub reatu culpae directo non obligant. Insuper, quaelibet ex ipsis, vel minimis, ex formali contemptu violare, peccatum est; quod si transgressio ex ratione vel fine non recto fiat, vel ad scandalum moveat, peccatum contra respondentes virtutes secum fert.

184. Praelati cum voto deliberativo sui Consilii est illa omnia definire quae ad practicam huius Codicis interpretationem, applicationem et adimpletionem spectant.

185. Quae de viris hoc in Codice statuuntur, etsi masculino vocabulo expressa, valent etiam pari iure de mulieribus, nisi ex contextu sermonis vel ex rei natura aliud constet aut explicite specialia praescripta ferantur.

DISPOSITIONES FINALES

1. Quae ad haec usque tempora ab Apostolica Sede in favorem Operis Dei concessa, declarata vel approbata sunt, integra manent, quatenus cum eius regimine iuridico Praelatura personalis componuntur. Pariter vim suam retinet venia ad haec usque tempora concessa a locorum Ordinariis, ut Operis Dei Centra canonice erigantur necnon successivus actus erectionis.

2. Hic Codex, quoad omnes fideles Operi Dei iam incorporatos, tum

sacerdotes tum laicos, necnon
quoad sacerdotes Aggregatos et
Supernumerarios Societatis
Sacerdotalis Sanctae Crucis, vim
exserere incipiet a die 8
decembris an. 1982.

Hi omnes iisdem obligationibus
tenantur et eadem servant iura,
quae habebant in regimine
iuridico praecedenti, nisi aliud
expresse statuant huius Codicis
praescriptiones vel de iis agatur
quae ex normis novo hoc iure
abrogatis proveniebant.